

AVENTURA

ROMANE DE ACȚIUNE ȘI PASIUN

JACQES DE CHAMBO

FUGARA

„AVENTURA"
Romane de acţiune şi pasiune

JACQUES DE CHAMBON

FUGARA

— ROMAN DE AVENTURI —

Traducere de
M. CONSTANŢIU

Editura „Ziarul" S. A. R., Bucureşti
Imprimeriile „Adeverul" S. A.

JACQUES DE CHAMBON

F U G A R A

CAPITOLUL 1.

HACIENDA FARA NUME

— Băgare de seamă *padre!*.... Vine cineva!...

Bătrânul Indian care sta chincit aproape de intrarea *haciendei* (fermei) în ruină, întoarse încet capul.

— E un călăreț, *padre!*.... Se vede înaintând pe poteca depe brâul stâncilor.... Peste un sfert de ceas o să fie aici...

Pepita ațintea cu teamă ochii ei mari și negri pe arătarea ce se lămurea crescând încet pe peretele granitic al falezei.

Un behăit o trezi din contemplare.

— Cuminte, Cabra!.... Nu te depărta.

Pepita se ridică și porni spre o capră

albă care păştea pe aproape, pe o muche de pot că priporoasă.

Priveliştea ce se desfăşura în clipa aceea sub ochi Pepitei era măreaţă... In cerul fără un nor, soarele îşi revărsa razele pe toată această regiune a imensei peninsule a Californiei de-Jos. In depărtare lucea vasta pânză albastră a Pacificului care închidea orizontul. Coasta, roasă şi sfârtecată de necontenitele asalturi ale valurilor se desena în lumină şi Pepita putea deosebi înaintea ei grupul insulelor *Cedros*, spuzind spre nord cu stâncile lor vastul covor azuriu al oceanului.

Jur împrejurul ei se întindea regiunea muntoasă, stearpă şi sălbatică, haos de coloşi de granit, bizari, singuratici. Un vultur rotea, sus de tot în nori....

La câţiva paşi de Pepita se ridicau zidurile înegrite ale unei vechi haciende, pe jumătate acoperite de vegetaţie, şi de arbuşti. Aci îşi căutaseră refugiu, de câtăva vreme fata cu părintele ei. Nu cunoşteau numele ruinelor care le slujeau de adăpost; de aproape un veac acestea se găseau in halul acesta de dărăpănare... Prin California-de-Jos, se susţinea că ruinele formau singurele rămăşiţe din falnicul conac al unui bogat *hacendero* a cărui întreagă exploataţie fusese distrusă, şi familia măcelărită, de o revoltă a Indienilor din ţinut... De atunci locul era socotit ca blestemat. Mai umbla svonul că ruinele serveau adesea de adăpost bandelor de *salteadores*, sau tâlhari de drumul mare, care nu se dădeau îndărăt să secvestreze pentru răscumpărare sau chiar

să asasineze pe nenorociţii care se riscau prin vechile meleaguri al haciendei...

Bătrânul indian, gonea din când în când cu câte un gest, muştele care-l sâcâiau. Ce vârstă putea să aibă? Şaizeci de ani cel mult. Îmbrăcat în nişte zdrenţe, cu picioarele în nişte mocasini sparţi, purtând pe umeri o *zarapa*, o manta de-acele ce le poartă Indienii în toate anotimpurile, şedea ceasuri întregi nemişcat, majestos şi demn.

Pepita, dimpotrivă, nu-şi găsea astâmpăr.... Cu picioarele desculţe, într'o fustişoară sfâşiată de spini şi de ghimpii cactuşilor, se căţăra într'una după capriţa ei....

Cu toată îmbrăcămintea ei sărăcăcioasă, fata, amestec de sânge, din tată indian şi mamă metisă, era foarte frumoasă. Nu număra decât optsprezece primăveri; minunaţii ei ochi negrii ardeau ca nişte cărbuni. Un îmbelşugat păr negru, care-i cobora în c scade pe umeri, îi încadra faţa bronzată, cu trăsături regulate şi cu un oval foarte pur, Cercei mari de aramă, artistic lucraţi îi atârnau în urechi. Mai multe brăţări îi sclipeau la încheieturile mâinilor, întreciocnindu-se la fiece mişcare. Tenul ei brun trăda originea ei indiană. Intr'adevăr, *Pedro*, taică-său era indian din tribul Navajo.

Din ce trăiau Pepita şi tatăl ei? Nimeni n'ar fi putut spune.... Locuitorii districtelor depe lângă Salinas şi Trinidad cele două oraşe mai apropiate, îi ţineau drept nişte vrajitori, care făceau farmece turmelor lor; alţii lăsau să se 'nţeleagă

că cei doi locuitori ai ruinelor cam dădeau câte-un ajutor interesat *salteadorilor* care bântuiau şi vămuiau coclaurile... De mai multe ori *rurales-ii*, jandarmii, veniseră în anchetă prin munţi, dar niciodată nu putuseră prinde cu mâţa'n sac pe Pedro şi pe Pepita... Trăiau din te miri ce, probabil din furturi, dar totuşi lumea ştia că acest Navajo şi fiica lui nu prea erau periculoşi... Capra albă le mai dădea lapte în această pustietate, necălcată de oameni.

Lesne se poate pricepe curiozitatea care hârţuia pe Pepita văzând apropiindu-se din ce în ce mai mult călăreţul..

— Cabra!... Căpriţa naibii nu vrei să vii?

Animalul părea a nu se sinchisi, continuând să ronţăie firele de printre stânci.

Atunci Pepita, cu riscul de a-şi frânge gâtul, se repezi după ea; nepăsătoare de zgârieturile ce-i însângerau mâinile şi genunchii ajunse, tot agăţându-se,s'o apuce de zgardă.

— *Pronto*, diavoliţo! hai acasă!... Trebue să fim cu ochii'n patru, vine cineva!...

Privirile fetii se aţintiră din nou pe silueta călăreţului care continua să înainteze pe brâul stâncii... Necunoscutul descălicase dar părea că poteca era tare anevoioasă; la tot minutul calul, pe care-l ducea de frâu, se poticnea, luneca, ameninţat să se rostogolească în fundul prăpastiei peste care păşeau.

— *Santa Virgen*!... murmură înăbuşit Pepita făcându-şi cruce... Fă-l să n'ajungă pân'aici... Ah, ah, Cabra, stai, stai locului!

Ia te uită!... A ajuns la cotitura rea!... Acolo nu-i loc de trecut... poteca s'a fărămițat încetul cu încetul... Doamne! Fă-l să se ducă de râpă ca străinul de mai deunăzi!... N'avem nevoie de nepoftitul ăsta la Hacienda fără nume!...

Necunoscutul de pe brână legă, prevăzător, ochii calului sau cu un fular, dar pasul animalului nu deveni mai sigur... De trei ori se cabră, iar fata cu capra, putu să spere, gâfâind, că dorința ei se va 'mplini și că accidentul se va produce. Nu se 'ntâmplă nimic totuși... Necunoscutul, nepăsător la razele de soare care-l izbeau în plină față, înainta urcând curajos. Curând fata îl văzu trecut de locul cel mai primejdios... Și se tot apropia... Ajunsese acum la mai puțin de șase sute de pași de hacienda în ruină.

Câteva clipe încă fata indianului îl ținti cu ochi măriți. cu nemișcarea unei statui, apoi brusc, tresări scoțând un strigăt de surpriză:

— Ei, nu, — ce-o mai fi și asta?

Și cu o sprinteneală de necrezut începu să se cațăre înapoi. In mai puțin de trei minute ajunsese largă taică—sau—chincit în acelaș loc.

— Padre!... Padre!... călărețul!...

— Ei! Călărețul? Ce-i cu el? întrebă Navajul, uimit de turburarea fiicei lui.

— E o femeie, padre!...

— O femeie!

Chipul Indianului, până atunci nepăsător, exprima o surprindere adâncă... Vru să mai puie alte întrebări fetei dar ea o

şi ştersese, alergând în întâmpinarea nouei venite...

Peste un minut, Pepita se opri, cu inima bătândă. Străina era într'adevăr o femeie. Ţinându-şi răsuflarea, Pepita o putu auzi îmbărbătându-şi tovarăşul patruped, un cal murg scăldat tot în spuma de o cursă lungă:

— *Adelante!... Adelante!...* Curaj, Fuego!... Ajungem!.. Iată ruinele... O să ne putem odihni însfârşit şi să petrecem aci o noapte!

Călăreaţa se întrerupse brusc. Scăpă un ţipăt de spaimă. Pe după un tufiş, răsărise fiica de Navajo.

—*Que desea usted, seniorita*[1]*?*

Cu pumnii strânşi, cu frumoasele sprâncene încruntate, Pepita se înălţa acum la câţva paşi de drumeaţă. Parcă voia să-i taie calea.

— Spaima care turburase mai întâi trăsăturile necunoscutei se risipi repede.

— M'ai speriat! exclamă ca însfârşit, dupăce-şi recâştigase sângele rece... Te luasem, zău, drept un salteador, mititico!

— Pepita, nu e un salteador, seniorita, isbucni iar fiica Navajului... Dar ce caută seniorita la Hacienda fără Nume?...

— Cum? Asta-i Hacienda fără Nume?...

— Chiar asta, seniorita.

— Se poate?... Auzisem că locul acesta e sălaş de hoţi şi de duhuri, rele. Uitându-mă însă la tine mă încredinţez că nu-i deloc aşa!... Ce frumoasă eşti, *mititico!*

Pepita părea nesimţitoare la compli-

1. Ce doriţi, domnişoară?

mente. Bombându-şi bustul, cu pumnii amândoi în şolduri, o sfredelea din ochi pe călăreaţă.

Necunoscuta era îmbrăcată simplu. Un larg sombrero, cu borurile împodobite cu boabe roşii îi apăra de năvala razelor soarelui faţa bronzată. O rochie de pânză albă îi contura formele armonioase iar nişte cisme de piele galbenă îi strângeau pulpele piciorului fin. O cingătoare de care atârna un toc de revolver, îi înconjura talia.

Totul, în ţinuta străinei, arăta o mare energie; la un moment dat, întoarse, totuşi o privire îngrijată înapoi. Ochii ei mari cu gene lungi se plimbară îndelung pe panglica şerpuită a brânei ameţitoare pe care o străbătuse...

— Slavă Domnului!... oftă ea... Mi-au pierdut urma!

Adânc mirată, fata Navajului continua s'o observă prudentă şi cu un pic de neîncredere... O femeie... până 'n locurile astea... călărind prin prăpastii ameţitoare... Numai o aspră nevoie o putuse hazarda până la aşa pas nebunesc.

Străina işi şterse faţa scăldată în sudoarea cu batista parfumată ce o scosese din buzunar; apoi desfăcând fularul verde de pe ochii murgului, şi-l înoda in jurul gâtului.

Animalul speriat de lumina prea vie, făcu un salt brusc. Pepita sări înapoi de teama unei lovituri de copită.

— Nu te teme, fetico, Fuego e blând ca un miel!... N'o să-ţi facă niciun rău!

Mângâind cu mâna crupa tovarăşului

ei patruped, noua sosită îl linişti repede.

— Sunt mulţumită de tine, Fuego!... Datorită ţie nu m'au ajuns!

Şi adresându-se Pepitei cu un zâmbet:

— S'ar zice, zău, că ţi-e frică de mine! Linişteşte-te! Eu, dimpotrivă, sunt încântată că te am întâlnit. Dar goana asta nebună m'a frânt... Nu-i aşa, că o să mă poţi adăposti noaptea asta la tine?... Am să te plătesc bine...

Privirile feţei se luminară deodată.

— Senorita să binevoiască să vie după Pepita, declară ea, mai puţin sălbatică.

— A! îţi zice Pepita?

— Da, senorita.

— Drăguţ nume!... Dar să mergem. Abia aştept să mă pot odihni!

In câteva minute, păşind pe cărare, ajunseră la ruine. Zărind pe Indian, călăreaţa, care-şi ducea calul de frâu, nu-şi putu opri un strigat de surprindere, dar tânăra metisă o linişti:

— E tata, seniorita.

— Taică-tău?... A!... atunci e bine!... Dar dece rămâne aşa de nemişcat?... Doarme?...

— Nu doarme, seniorita... E orb!...

— Orb!...

— Pe vremuri păzea turmele crescătorilor din ţinu ul Salinas, dar orbind săracu a fost silit să lase tot şi să se re. tragă cu mine la Hacienda fără nume... Trăim aci de-o vreme, departe de oameni Eu sunt singurul lui sprijin...

Străina îşi mută privirea depe Pedro asupra ruinelor.

— Hacienda trebue să fi fost o clădire mare?

— Foarte mare, seniorita, dar acum au năpădit-o bălăriile şi ciulinii din toate părţile... Zidurile i s'au năruit... Drumurile s'au părăginit ca vai de ele, s'au surpat... Aţi putut judeca singură...

— Şi puteţi totuşi să locuiţi aci?

— Câteva odăi au scăpat, oarecum de cei care dăduseră foc conacului, dar vremea le-a adus şi pe ele într'un hal...

O gârliţă curgea la câţiva paşi, aşa că noua sosită se grăbi să ducă la ea pe Fuego, care-şi muiă cu voluptate nările în unda limpede, adăpându-se. Intre timp, Pepita alergase la Indian, cu care schimbă la iuţeală câteva vorbe, revenind apoi la călătoare.

— Am vorbit cu padre, seniorita!... Fii binevenită... Poţi să mâi noapte la hacienda şi să 'mparţi cu noi puţinul ce-avem de îmbucat.

— N'avea grijă, fetică... Mă mulţumesc cu puţin. De altfel. mi-au mai rămas câteva merinde şi două cutii de conserve în *alforjas* *)...

Necunoscuta intrerupse curând convorbirea... Se întoarse neliniştită privind iar spre brâna care-i îngăduise s'ajungă la ruine.

— Ce ai senorita? întrebă Pepita care-i surprinsese expresia de spaimă pe chip.

Străina păru a se codi câteva clipite,

*) Săculeţe la şea.

apoi braţul şi mâna ei înmănuşată apucă braţul Pepitei:

— Pot să mă 'ncred în tine, mititico? întrebă ea cu o voce care tremura puţin...

— Doamne sfinte, cum de nu, seniorita! răspunse fata, vădit uluită de atitudinea misterioasei străine.

— Ei, atunci mititico, am să-ţi spun adevărul... Nu bat drumurile astea sălbatice de plăcere, cum ţi-ai putea închipui... Sunt o fugară care se bizuie acum cu tărie pe tine ca s'o salvezi şi s'o ocroteşti de cei care o urmăresc!...

CAPITOLUL 2

SACULEŢUL CU GIUVAERICALE

Pepita nu rostise un cuvânt la această declaraţie a fugarei. Aceasta se apropiă de calul care acum păştea lângă gârliţă, şi-i desfăcu şaua, pe care şi-o încărcă pe umeri, apoi urmă pe Pepita. care, uşoară şi sprintenă, o conduse până la intrarea conacului în ruină:

— Intraţi, seniorita! o pofti ea mai puţin ursuză.

Noua sosită pătrunse în deschizătură. Putu atunci constata că cei doi locuitori făcuseră tot ce putuseră ca să curăţe sala cea mare de bălăriile ce o cotropiseră vreme de un veac. Jumătate din tavan era spart şi se putea vedea prin el o mare bucată de cer. Un foc ardea în cămin. Se auzia cântecul apei care clocotea într'un ceaun.

— Găteai demâncare, Pepita? spuse într'o doară străina.

— Fierbem şi noi nişte rădăcini... Dar vino seniorita... Nu aici în odaia asta o să stai la noapte, ci sus.

Fără a şovăi, străina începu să urce după ea cele câteva trepte ale scării dărăpănate de piatră. Tânăra gazdă, întinzând mâna, voi s'o descarce de şaua care o 'ncurca, dar ea o respinse cu un gest: — Arată-mi numai drumul...

După ce ajunseră sus într'un gang destul de larg care se prelungea aproape sub cerul liber şi de-alungul căruia se deschideau numeroase uşi. Pepita arătă necunoscutei una din deschizături care îngăduia intrarea într'o încăpere destul de mică, dar aproape neatinsă. Călătoarea intră, aruncând o privire cercetătoare împrejur. Putea petrece destul de bine noaptea în odaia asta. Numai pereţii crăpaţi coşcojiţi, arătau părăginirea.. Un maldăr de pae făcea un culcuş într'un colţ...

— Aci dorm de obicei drumeţii, explică Pepita. Dar n'a mai picat de două luni vreunul în pustietatea asta.

După ce-şi depuse sarcina lângă perete, fugara se arunca pe stratul de pae şi, la un semn de poftire al ei, Pepita se grăbi să-i imite exemplul.

— Cunoşti fără 'ndoială din nume pe don Sanchez Pacheco, hacenderdo din San Luis?... află după câteva clipe de tăcere străina.

— Am auzit vorbindu-se mai demult de el, răspunse fata... Ca-că e unul din cei mai bogaţi crescători de vite din California-de-Jos...

— Eu sunt Mercedes Pacheco, fiica lui don Sanchez, făcu fugara.

— D-ta, Mercedes Pacheco, seniorita!... Nu se poate!...

— E prea adevărat, din nenorocire! Anul trecut, nici prin gând nu mi ar fi dat că aş putea să fiu nevoită să fiu ca o criminală ca să scap de sutele de mâini ale nemernicilor pe care propriul meu tată i-a aruncat în urmărirea mea!...

— Chiar tatăl d-tale?... Ce vrei să spui?...

— Ai să pricepi îndată, Pepita... Dacă vreodată taică-tău te-ar sili să iei de soţ pe un om pe care nu-l iubeşti, un om de care ţi-e silă, ce ai face?...

— Pepita s'ar împotrivi din răsputeri, senorita... Dar padre o lasă liberă să se mărite cu cine o vrea... Pepita o să ia numai pe omul care va face să-i bată inima!

— Ce fericită eşti! Cât îţi invidiez soarta mititico!... De trei zile, eu galopez ca o nălucă, încotro mă duc ochii... Fiindcă tata m'a constrâns să mă logodesc cu Martino Belmonte, un speculent fără suflet, n'am stat în cumpănă să fug dela hacienda din San Luis, în ajunul zilei fixate pentru nunta mea... Oh, cum să-ţi spun zilele şi nopţile de spaimă ce le-am trăit!... *Rurales-ii* din toată California de-Jos au fost stârniţi şi s'au repezit ca ulii în căutarea mea. Până acum am isbutit să scap, dar nu mă mai amăgesc, cercul se strânge tot mai mult în jurul meu... Ca să nu fiu ajunsă, a trebuit să mă arunc prin ţinutul acesta sălbatic şi blestemat. Oh, mititico, am suferit nespus, dar, vezi tu, o căsătorie

fără dragoste e ceva groaznic... Mai bine m'aş arunca în mare decât să mă plec în faţa voinţii neînduplecate şi crude a părintelui meu...

Glasul fugarei tremura povestindu-si nenorocirile. Pepita ascultă nemişcată, tot mai atentă la amănuntele ce i le dădea.

— Am vrut s'o iau spre Salinas, sperând să închiriez vreo îmbarcaţie ca să trec în California... *Rurales*-ii mi-au luat o înainte şi mi-au tăiat calea... A trebuit să cârmesc galopând spre San Cristobal, când am dat de oamenii călări ai haciendei. Am fost silită atunci să m'afund în regiunea asta muntoasă, prăpăstioasă, In fiecare minut credeam că acu-acu Fuego, murgul meu mă dă de râpă... D-zeu mi-a ajutat să ajung la Hacienda fără nume... Dar câtă vreme o să mă mai pot bucura de libertate?...

— Seniorita a făcut bine că a venit aci, o încredinţă Pepita cu glas foarte dulce... Aici e în afară de orice primejdie... Dar oricum, seniorita, mă gândesc că a fost o mare nesocotinţă din partea d-tale să fugi în lume aşa, numai cu ce-i pe d-ta!... Căci socotind chiar că o să poţi scăpa de cei ce te urmăresc, din ce-o să trăeşti de-acu încolo?

Mercedes îi luă mâna:

— Pepita, nu te cunosc decât de câteva minute, dar simt că mi pot pune în tine toată încrederea... Ai fi tu înstare să păzeşti cu sfinţenie un secret?... un mare secret?...

— Nici vorbă... Poţi vorbi, seniorita...

— Ascultă-mă bine mititico.. Dacă ma'ajuţi, te pot răsplăti cum nici nu visai...

O lucire de lăcomie lumină pupilele metisei: — Vorbiţi, porunciţi, seniorita...

— Dacă vreodată ajung să siguranţă şi răuşesc să trec graniţa sau să mă îmbarchez, am luat cu mine o avere care ajunge să-mi asigure tot restul vieţii mele. Voi avea putinţă să mă mărit cu omul pe care-l iubesc şi să trăesc fericită sub cerul frumos al Californiei...

Pepita deschise nişte ochi mari uluiţi:

— Ai vasăzică bani, bani mulţi la d-ta?...

— Şi mai bun decât bani, mititico, şi o să judeci singură; dar, mainainte, ai să-mi juri pe crucea asta pe care o port la gât că n'ai să vorbeşti o vorbă nimănui, nici măcar tatălui tău, de secretul ce ţi l-oi încredinţa?

Pepita întinse mâna pe crucea de aur cu pietre scumpe, un adevărat giuvaer.

— Jur pe cruce, seniorita, că n'am să crâcnesc.

Mercedes se ridică şi se duse de îngenuchiă lângă şea. Fata o văzu vârând mâna înăuntrul uneea din *alforjas* şi scoţând o pungă de piele destul de grea, care părea doldora de plină...

— Iată tezaurul care-mi va permite să-mi îndeplinesc cele mai scumpe speranţe, fetico dragă, declară călăreaţa, revenind şi aşezându-se iar jos lângă Pepita, — dacă D-zeu o vrea să scap de prigonitorii mei.

Cu degetele înfrigurate, Mercedes desnodă băerile pungii. O exclamaţie de surprindere scăpă metisci:

— Doamne, ce frumuseţe!... Iţi ia ochii!..

Cu un gest repede, fugara vărsase tot conţinutul pungii pe pedeaua putrezită... Guvaeruri, inele, briliante, un măreţ colan de perle...

— Sunt bijuteriile ce mi le lăsase sărmana mea mamă înainte de a muri. Când să plec din San Luis, am ţinut să să le iau cu mine.

— Decând sunt n'am mai văzut aşa minunăţii, suspină fiica Navajului.

Fugara părea a se amuza de mutra zănăcită a fetişcanei. Luând colanul, i-l petrecu zâmbind pe după gât:

— Ei, Pepita, ce zici?... Inţelegi acum? Mai am eu vreo grijă de viaţă. dacă scap?...

— Inţeleg! murmură Pepita, cu ochii încremeniţi mari pe grămada de giuvaeruri de pe podea, în timp ce Mercedes relua colierul şi-l băga cu băgare de seamă la loc în pungă... Adună apoi una câte una bijuteriile de pe jos. La urmă, Mercedes luă între două degete un rubin mare şi-l licări sub ochii fiicei Navajului:

— Vezi rubinul acesta? Al tău e, dacă răuşeşti să-mi înlesneşti fuga!

— Pepita e sluga credincioasă a senioritei, răspunse cu grăbire metisa. Şi apucându-i repede o pulpană a hainei se aplecă de i-o sărută în semn de supunere.

Fugara băgă şi rubinul în săculeţ apoi,

cu mâini îndemânatice strânse iar bine şnururile dela gura pungii; când deodată tresări şi sări în sus:

— *Nuestra Seniora de la Merced!*... E cineva colo!... Ne-a ascultat!

Faţa Mercedei se făcuse deodată albă ca varul... Văzuse prin uşă umbra unui om profilându-se pe peretele gangului, ce-i era în faţă.

Metisa se ridicase şi ea, ţintind o privire arzătoare şi speriată în direcţia uşii.

— Seniorita s'a 'nşelat! încredinţă ea. Pepita n'a văzut pe nimeni!...

— Doar n'am visat... Cineva ne pândea... şi a fugit repede când l-am surprins...

Fugara, cu o mână pe tocul revolverului, se repezi la uşă strecurând o privire pe gang.

— Nimic!... Nimic!... murmură ea după o nemişcare de câteva clipe. Ciudat!... Mai ştii, poate că a fost taică-tău?

Pepita clătina din cap negativ:

— Nu poate fi padre, încredinţă ea cu tărie. E orb şi n'ar putea urca singur scara spre gang. Dealtfel, vino la fereastră, seniorita... Poţi vedea cu ochii d-tale că nu s'a clintit din locul lui dela intrarea haciendei!...

Fugara se aplecă peste marginea ferestrei.

— Ascultă, padre! strigă atunci Pepita, Tu n'ai auzit nimic adineouri?

Cel strigat ridică subit capul: — Nimic, fata tatei, — dar de ce mă'ntrebi?

— Fiindcă senioritei i s'a părut că a surprins pe cineva...

Buzele orbului se încreţiră ironic: — A fost pesemne vreun duh rău!.. Seniorita nu ştie ce se spune de Hacienda fără Nume?

— Duhurile rele şi strigoii nu mă sperie, încredinţă ea cu hotărâre.

Navajul făcu un gest cam în doi peri:

— *Quien saba!...* Seniorita să nu zică vorbă mare!... Pedro a auzit adesea duhurile rele... Dau târcoale, mişună, tiptil, noaptea, prin ruine şi le place să vie să inspăimânte pe bieţii muritori...

CAPITOLUL 3

CEASU I DE GROAZA

Totuşi, cu toată aparenţa ei linişte, fugara işi dădea seama că nu fusese v ctima unei halucinaţii... Cineva se furişase s'o spioneze şi să surprindă ce vorbea ea cu fiica Navajului. Mai cu grijă ca oricând, aşteptându-se la orice, Mercedes îşi prinsese de cingătoare faimosul săcucu giuvaeruri.

— Hai, senorita.,, Vino la mâncare.

Vocea Pepitei smulse pe fugară din gândurile ei neliniştitoare.

— Vino şi tu, padre... Trebuie să-ţi fie tare foame!

Pedro nu lăsă să i se repete poftirea. Sprijinindu-se într'un băţ pe care-l av a la îndemână, bâjbâi dealungul pereţilor şi intră în sală.

— Hai, aşează-te colea, lângă mosafira noastră.

— Tare trist lucru e să-ţi pierzi vederea, seniorita! oftă Pedro Odinioară eram fericit... Puteam admira minunata prive-

lişte a frumoşilor noştri munţi şi a oceanului. Acum sunt osândit să trăiesc într'o noapte veşnică.

Fugara îi spuse câteva cuvinte de mângăiere.

— Ţine, păsatul de mălai; padre!... Mânâncă!...

— Nu mai încape vorbă, că eşti obişnuită cu mâncăruri mai bune, seniorita, dar, de!... spuse Pepita aşezându-se la dreapta tinerei fete.

— Mă, socot fericită că pot sta la masă cu voi! protestă Mercedes, Mai bine o masă simplă şi să fiu liberă, decât ospăţul cel mai strălucit dela hacienda...

Fugara privea mereu pe uşă larg deschisă. Temându-se de venirea călăreţilor care se năpustiseră în urmărirea ei, iscodea fără încetare poteca pe care sosise şi ea cu puţin timp înainte.

Nefericita îşi da seama că, oricum, dintr'acolo nu mai avea dece fi chiar atât de alarmată; drumul se vedea pustiu. Afară domnea o linişte desăvârşită... La o mică depărtare alezanul continuă să pască, în timp ce capra îi da târcoale, neîncrezătoare...

— Capra nu pare mulţumită! îndrăzni însfârşit Pepita... Nu e obişnuită să aibă un tovarăş...

Fiica Navajului îşi da silinţă s'o distreze pe vecina ei, dar aceasta din urmă nu izbutea să-şi înlăture neliniştea. Cu toate asigurările pe care i le dăduse orbul şi Pepita, era încredinţată că o a treia persoană se afla acum la hacienda,

acel pe care îl surprinsese adineauri stând de pândă pe culoar.

Decum sfârşiră masa, Mercedes se duse să se întindă într'un colţ la umbră... Era istovită de lunga călărie de peste zi. Inchise ochii şi aţipi...

Totuşi, oricât de mare îi era oboseala, fugara nu se lăsă învinsă de somn... Uneori, întredeschizând pleoapele, privea speriată prin sală, ca să se încredinţeze că n'o păştea vreo primejdie. Se scurseră astfel trei ore în cel mai mare calm. Când Mercedes se hotărâ să se smulgă din toropeală, soarele începea să coboare încet la orizont. Spectacolul pe care-l înfăţişa decorul care înconjura hacienda era măreţ. S'ar fi putut spune că o uriasă mantie de purpură se aşternuse asupra regiunei. In depărtare, suprafaţa oceanului reflecta cerul în flăcări:

— Se simţi mai bine, seniorita? întrebă Pepita oprindu-se din împletitul unui coş.

— Iţi mulţumesc, mititico, mult mai bine!...

— Vezi că n'ai temei să te nelinişteşti, seniorita. Pesemne că urmăritorii ţi-au pierdut urma.

Mercedes nu părea câtuşi de puţin să împărtăşească optimismul fetei.

— Il cunosc prea bine pe tatăl meu ca să ştiu că nu-şi va da pace până ce oamenii lui nu mă vor fi regăsit... In toate districtele a dat de ştire jandarmeriilor... Poate că am să mă pot bucura de câteva ore de răgaz, dar vai! nu mi fac nicio iluzie... Decum voi face o încercare să

părăsesc regiunea aceasta ca să mă pun la adăpost sigur, vânătoarea neîndurată va reîncepe,

— Curaj! Poate că tatăl d-tale o să se răsgândească.

— Eh!.. Să-şi strice planurile!... Se vede bine că nu-l cunoşti!... Ar vrea mai bine să mă vadă moartă, decât să mă rasvrătită împotriva voinţii lui!

— Hai să ieşim puţin afară, seniorita!... Aerul bun o să facă să ţi se mai risipească gândurile rele...

— Da. Vreau să văd dacă Fuego s'a odihnit şi el bine.

Se îndreptă spre alezan, care tot mai era foarte ocupat cu păscutul dealungul râului.

— Ei, te simţi acum mai odihnit, *amigo?*

Animalul, când îşi recunoscu călăreaţa, ridică deodată capul scoţând un nechezat vesel.

— Bravo Fuego!... Mulţumită ţie, nu m'au prins încă.

Totuşi n'o părăsea o clipă teama că ar putea fi ajunsă de urmăritorii ei...

Insfârşit, fugara se depărtă de cal, oftând lung... Deastă dată îşi plimbă privirea privirea asupra ruinilor pe jumătate acoperite de verdeaţă şi de scaete. Pepita se aşezase lângă orb, care sta tot nemişcat, în poziţia lui favorită... Tatăl şi fiica păreau că discută cu însufleţire, dar decum văzu Pepita că Mercedes o observa, faţa i se'nţepeni.

Un nor întunecă privirea fugarei.

„N'am făcut cumva rău că m'am des-

tăinuit acestei mici sălbatice? se întreba ea cu neliniște... Cine știe dacă în clipa asta nu destăinuește secretul meu.

Și din nou, amintirea umbrei misterioase pe care o surprinse cu puțin după sosirea ei la hacienda, îi reveni în minte. Cu cât se gândea mai mult cu atât era încredințată Mercedes că Navajul și fiica lui îi ascundeau ceva.. Duse mâna la săculețul cu giuvaeruri și zâmbi mulțumită când văzu că e încă prins de cingătoarea ei.

Așezându-se apoi pe o ridicătură de pământ, la o mică depărtare de gârliță, tânăra seniorita aşteptă cu răbdarea venirea nopții. Dela locul ei putea domina tot ținutul până pela douăzeci de mile depărtare.

Uneori, mici puncte albe se desprindeau pe imensitatea născătoare a mării.. Un vas trecea în depărtare... Privirile fugarei se aținteau atunci multă vreme asupra lui... Cât ar fi dorit să se afle pe bordul acelui bastiment și să pornească spre limanuri străine unde să nu aibă a se teme de nimic din partea celora care o chinuiau cu atâta îndârjire! Unul din giuvaerurile ei ar fi prea deajuns ca să-i plătească drumul... Ar putea trăi însfârșit, departe de orice temeri!...

Dar, vai! nu era pentru moment vorba decât de un vis foarte greu încă de înfăptuit. Tânăra fată își da foarte bine seama, pecând gândea astfel, că jandarmeriile își înmulțiseră cercetările ca s'o găsească. Semnalmentele e fuseseră date tuturor localităților depe litoral... Desigur

că fusese făgăduit şi un premiu pentru prinderea ei; în asemenea condiţiuni îi era tot mai greu să treacă prin ochiurile reţelei care se strângeau din ce în ce mai mult în jurul ei...

Nespus de preocupată, Mercedes văzu primele stele aprinzându-se pe firmament.

Pepita îl părăsi pe orb şi se apropiă de fugară. Timp de câteva minute, şezând lângă ea, încercă să mai intre în vorbă, dar Mercedes, tot adânc absorbită, nu-i răspunse decât cu monosilabe.

— Haidem! Să mai las încolo palavrele. Tare trebuie să fii obosită senorita, declară însfârşit metisa. Am să te conduc la camera d-tale.

— Aşa-i... Ai dreptate... Mă simt nespus de obosită!...

— Am vorbit cu padre, senorita: Mâine am să fac tot ce mi-o sta în putinţă ca să poţi ajunge la ţărmul mării...

— Dac'am putea izbuti!... Fii sigură că nu vei fi servit o fiinţă nerecunoscătoare.

Intrerupându-şi convorbirea, cele două femei se ridicară şi se îndreptară spre hacienda...

— Nu vii şi tu, padre? întrebă metisa trecând prin faţa Indianului.

— Am să mai stau puţin... *Buena noche*, senorita!

— *Buena noche!... Gracias!...*

Pepita se grăbi să aprindă torţa şi săşi conducă vecina până la scara dărăpănată ce o mai urcaseră amândouă cu câteva ore înainte.

— Luaţi seama, senorita, să nu vă scrântiţi un picior!

Podeaua gangului, cu scândurile desprinse scârţâia sub picioarele lor... Tavanul năruit lăsa să se întrevadă un colţ de cer instelat... Curând, Mercedes se opri şi scoase un ţipăt de groază. Simţise ceva atingându-i obrazul.

— Sfinte Dumnezeule!

— Nu te teme, senorita, sunt lilieci!

Cu toate explicaţiile pe care i le da Pepita, fugara se simţea tot mai nesigură... In fiecare clipă auzind zgomote suspecte, se oprea locului, gâfâind, ciulind urechea şi ducând mâna spre revolver ca să previe vre un atac posibil.

— Inaintează, senorita!... Uşa camerei e la doi paşi!...

Invingând bănuelile care o obsedau, Mercedes ajunse la deschizătura uşii şi intră, precedată de Pepita.

— Ei, acum ştii unde eşti, senorita? N'are să-ţi mai fie frică?

La lumina pălpăitoare a faclei, Mercedez zări culcuşul de paie şi şeaua pe care o lăsase lângă perete... Se lungi cu un oftat de mulţumire, pecând fiica Navajului, care rămăsese la intrarea refugiului murmură.

— Să n'ai nicio teamă, senorita...

I-am spus lui padre ce are de făcut dacă cumva vin pe aci duşmanii d-tale. De noi, să ştii că nu te trădăm! Am să mă duc îndată să-ţi ascund calul într'un loc unde nu-l poate nimeni găsi! Deci n'ai a te teme de nimic. Dacă cumva te paşte vreo primejdie din afară, viu eu îndată să te vestesc... Şi nici atunci nu-i chiar aşa de rău... Casa e mare... Pecând

padre o să întârzie jos pe mosafirii nepoftiți, ai tot timpul să te pui la adăpost sigur!...

— Iți mulțumesc, mititico! Dare-ar Domnul să nu fie nevoie de toate precauțiunile astea.

— Până una alta ar fi bine să dormi. Visuri frumoase, senorita, am să veghez asupra d-tale... *Buena noche!*

— *Buena noche!*...

Frumoasa metisă, dupăce adresă fugarei cel mai grațios zâmbet al ei, plecă... Mercedes care se întinsese pe culcușul ei de paie auzi zgomotul pașilor care se depărtau...

Insfârșit o tăcere adâncă puse stăpânire peste locuință.

Mercedes însă tot nu izbutise încă să-și risipească cu totul neliniștea.. Iși scosese revolverul din toc și și-l pusese lângă ea... Adesea mâna ei mângâia și săculețul cu giuvaeruri pe care-l păstra, din prudență, tot la cingătoare.

Cu toate că tânăra fată avea mare poftă să doarmă, frica o împiedică să se lase învinsă de somn. Orice foșnet prin preajma ei o făcea să tremure.

— Doamne, ce fricoasă sunt! murmură ea. Sunt! liliecii.

Dar spaime noi aveau s'o copleșească împiedicând-o să guste binecuvântarea somnului.. Un vaier se ridică în noapte, la început abia perceptibil, dar crescând din ce în ce...

Fugara se ridică în capul oaselor și privi înspăimântată în juru-i... Ar fi vrut să aprindă o lumină, să vadă ce se petrece

în jurul ei; din nefericire Pepita luase cu ea torța. Nenorocita se văzu constrânsă să rămâie în mijlocul întunericului orb...

După puțin timp vaerele și gemetele se repetară. Cu revolverul în mână, cu degetul pe trăgaci, gata să tragă decum o zări o siluetă suspectă, Mercedes așteptă, doar va înceta lugubrul concert. Cuvintele pe care i le spusese bătrânul orb în timpul zilei îi reveneau în minte. Incepu să-și spuie și ea că erau pesemne stafii care bântuiau Hacienda fără Nume.

Stăpânindu-și bătăile inimii tânăra fată se hotărî însfârșit să se ridice.

— Cine-i acolo? întrebă ea cu glas tremurat.

Tânguirile se înmulțiră și mai tare... Ne știind ce să mai creadă, fugara făcu câțiva pași în mijlocul refugiului ei apropiându-se de ușă, când un zâmbet îi destinse deodată trăsăturile crispate.

— Da proasta mai sunt! N'a fost decât vântul. El a deslănțuit concertul ăsta lugubru prin spărturile casei ruinate.

Mercedes se mai încredință înc'odată că nu da nimeni târcoale prin coridor, apoi se duse de se rezemă de fereastră.

Timp de câteva minute fugara rămase nemișcată, expunându și cu deliciu fața mângâierilor biciuitoare ale vântului... Părul lung îi flutură pe umeri... Se simțea ceva mai liniștită; totuși neîncrederea nu i-se risipise cu totul și mai păstra încă arma în mâna ei crispată.

Deodată, Mercedes se smulse din nemișcarea ei... Dominând gemetele vântului, i se păruse că surprinde galopul unui cal...

Indrăznind să arunce o privire mai lungă afară, căută să deosibească vreo siluetă in întunericul nopţii...

Trecură minute îngrozitoare. Tropotul copitelor se auzea tot mai deslușit. La lumina lunii tânăra fată, îngrozită de moarte, putu însfârşit distinge un călăreţ care venea spre ruine pe aceeaşi potecă pe care apucase şi ea cu câteva ore înainte.

Trăgându-se înapoi cu prudenţă ca să nu fie surprinsă de vizitatorul nechemat, Mercedes rămase nemişcată... Necunoscutul se apropia din ce în ce. Ea putea deosebi acum silueta care se desprindea foarte limpede în lumina clarului de lună. Era înfăşurat într'o mantie largă şi purta în cap un sombrero cu boruri mari pe care cu mare greutate şi-l putea păstra din pricina vântului năvalnic. Calul era scăldat în sudoare.

— Doamne!... Nu, nu e el!... Nu e cu putinţă! îşi spunea tânăra fată înspăimântată.

Nefericita avea să se încredinţeze curând că temerile ei nu erau neîntemeiate O răbufnire şi mai grozavă de vânt îi smulse noului venit pălăria din cap.

— *Demonio*! înjură călăreţul oprinduşi calul cu un gest brusc şi descălicând ca să alerge în căutarea sombrero-ului...

Razele lunei luminară în clipa aceasta chipul necunoscutului, şi Mercedes, care-l recunoscu îndată nu-şi putu reţine o exclamaţie de desnădejde:

— Porfirio!... Sunt pierdută!..

CAPITOLUL 4

OMUL CU FULARUL VIOLET

— Hei!... Nu-i nimeni pe-aici?...

Necunoscutul care-şi puse iar în cap sombrerul regăsit mai încolo, aşteptă, apoi isbi uşa cu umărul şi pătrunse în locuinţă:

— Hei, nimeni pe-aici?

— Ba da, senior caballero!... Sunt eu, cu padre!

Sărind depe maldărul de paie pe care se culcase pe jumătate îmbrăcată, Pepita se grăbi s'aprindă o torţă, ascunsă întruna din crăpături.

— A, tu eşti, vrăjitoare vidma mică!... *Pronto*, ceva de mâncare! Mi-e foame-al dracului!

Noul sosit pare a cunoaşte demult pe Navajo şi pe fata lui.

— Aicea nu te găseşti la han, senior caballero, întâmpină înţepată Pepita, înfingându-se în faţa lui, cu torţa în mână.

— In munţi, toate casele sunt hanuri!... Dealtfel ştii, Pepita o ameniţa el că poate să te coste mult dacă faci pe îndrăcita.

Dacă şi-ar băga niţeluşi nasul pe-aci *rurales-ii*...

Metisa avu un gest de mânie şi de sfidare, când, din fundul sălii, se auzi glasul orbului:

— Serveşte-l pe caballero, Pepita!... Aşa cer datinele cele mai sfinte ale ospitalităţii.

— Aşa, vezi!... De data asta, moşul s'arată mai cu cap ca fiică-sa! bombăni necunoscutul, înseninat. Ştiaţi de-altfel amândoi că e primejdios să'nfrunţi pe Porfirio Mendez.

Trase o mică laviţă hodorogită şi se aşeză. – Brr!... fluera pe-aci vântul ca prin bucium. Nădăjduesc să găsesc la voi o odae mai ca lumea ca să mâi noaptea. Pân'atunci poate-mi puteţi da unele desluşiri de care am nevoie.

— *A la disposicion de Usted*, senior Porfirio!... se grăbi să răspundă Pedro, în timpce Pepita, ursuză, dregea focul ca să încălzească un rest de fiertură de păsat.

Călăreţul îşi aruncă mantia largă de pe el. Pepita putu atunci constata că purta un destul de bogat costum mexican. Un brâu de mătase violet, un fular de aceeaş culoare, pantalon larg, cizme, pintenii artistic lucraţi lucind în lumina jucăuşe a făcliei.

— Perfect! sunt încântat că te găsesc în toane aşa de bune, *amigo*. declară el în fine întorcându se spre orb care se ridicase şi se apropia anevoe de el, sprijinit în băţ.

— Tot afurisita aia de orbie! zise atunci

Porfirio, făcându-i loc Navajului lângă el. Dacă-mi aduc bine aminte, erai socotit pe vremuri printre cei mai buni căutători de urme din California de jos?... Nimeni nu avea vedere aşa pătrunzătoare. Dar să vorbim de lucruri mai puţin supărătoare pentru tine, *amigo*... S'a oprit aci o fată, călare pe un cal murg, ca să vă ceară adăpost?

Pepita tresărise tare auzind cuvintele acestea... Ochii ei întunecaţi stătură cu spaimă pe faţa neclintită a orbului...

Acesta înălţă încet din umeri: — N'am primit pe nimeni!... încredinţă el fără turburare.

— Hm! Pe nimeni!... Eşti sigur că nu te'nşeli?

— Ce interes aş avea să te'nşel!...

— De!... nu se ştie niciodată... cu voi, ciapcânilor!

— Doamne sfinte!... ce-ar putea căuta o fată singură prin stâncăraia asta sălbatică bântuită de duhuri rele, pe unde cei mai îndrăzneţi bărbaţi nu se'ncumetă?

— Lasă vorbele late!... La mine nu se prind. Şti i doar că mie nu mi-e frică nici de D-zeu nici de dracu. Eu sunt Toma necredinciosul... Răspunde, Pedro, la ce te'ntreb: Femeia de care vorbii cu calul ei murg, s'a oprit ori nu aici? Că acum îmi pierd sărita!

— Nu ştim despre cine vorbeşti.

Pepita. părăsindu şi nemişcarea pânditoare interveni hotărându-se să-şi sprijine părintele:

— Padre, spune adevărat!

Noul sosit şuieră uşor printre dinţi:

— Din ce în ce mai bine!... După tat şi fiică...

— Nici-o femeie şi nici un cal mu n'am văzut! asigura fără a clinti o sprâ ceană sub privirea sfredelitoare a mex canului.

— Ei, asta-i! N'o să mă faceţi să cre că afurisita aceea a putut apuca alt dru decât poteca ce duce la Hacienda fă nume!... I-am regăsit urma de-alung brânei... Doar n'a sburat, nici nu s'a t pit!

Când metisa înălţa iar din umeri, Po firio nu se mai putu stăpâni şi-i apu braţul ca'ntr'un cleşte, smucind-o spre e

— Minţi! Minţi, şerpoaico!

— Au!... mă doare, don Porfirio!... pr testa Pepita sbătându-se să scape, d stăruind să nege, nepăsătoare de am ninţări.

Pricepând că brutalitatea n'o să-i sl jească la nimic, Porfirio se făcu mai în păciuitor:

— Rău faci că te'ncăpăţânezi! Nu şi poate că s'a făgăduit un premiu însen nat pentru prinderea fugarei acestei *Rurales-ii* gonesc după ea fără milă... Di tr'un minut într'altul, o să le cază mâini!... Şi bine o să-ţi mai meargă, cân te-or aresta ca complice!...

Fata care se depărtase puţin, scociore prin ceaun cu o lingură de lemn; un plându-i o strachină, i-o întinse şi el luă.

— Ţi-e gata mâncarea, don Porfirio Poftim, un păsat de mălai!... Şi ea co tinuă cu un zâmbet: — Ehei! Ne-ai m

amenințat d-ta și altă-dată... Iți aduci aminte de furtul dela Casa Grande de Salinas?...

Pupilele călărețului se aprinseră:

— N'am uitat afacerea dela Casa Grande, mititico, și n'am pierdut încă nădejdea să pun mâna pe vinovați. Ah, blestemato, îți râzi acum în palme că nu v'am putut atunci înhăța nici pe unul nici pe altul.

— Nici vorbă!... Ca să ne'nhați îți trebuia dovezi!... întâmpină fata. Ei, iacă, nu le avuși și n'o să le ai niciodată.

— Hei, om mai vedea, sc rpie mică! Răbdare! Om vedea cine o râde la urmă!

Timp de câteva minute, cei trei ocupanți ai sălii tăcură... Porfirio continua să se îndoape cu mare poftă.

— Am să petrec noaptea aici. Am nevoie de puțină odihnă... Mâine în zori am să cercetez ruinele haciendei de jos până sus și am să-mi dau eu seama cu ochii mei dacă m'ați mințit.

— Chiar așa să faci, ca să te încredințezi că nu umblăm cu minuni, spuse fata. De dormit ai să dormi sus... Până una alta, ți-o fi sete... Bei un pahar de tequila?

— De, așa ceva nu se refuză...

Pecând s'apuce paharul, pe care ea îl umpluse până sus, Porfirio se opri, trăgând speriat cu urechea...

— Ssst!... N'ați auzit nimic?...

Indianul orb și fiica lui se aplecară înainte...

— Da, senior Porfirio... S'apropie niște călăreți!

Omul cu fularul violet păli subit:

— Afurisit lucru!... Trebue să fie *los ru rales* bombăni el. Să-mi ascund calul!.. Ei n trebue să bănuească măcar că sun aici! Mă bizui că o să va ţineţi gura!

Şi lăsând paharul încă plin, se năpu sti afară. Peste câteva clipe reintră aler gând în sală, unde cei doi aşteptau vă dit turburaţi. — Iute fetico, ascunde pa harul... şi stra hina...

— Dar unde-o să te ascunzi, senior Por firio?

— Hacienda e vastă! Condu-mă! *Pron to*! Până'n două minute au să fie aici!..

Metisa îl conduse cu torţa pe scară îi şi-i arăta o uşă destul de depărtată d ascunzătoarea senoritei Marcedes.

— ...Şi dacă crâcneşti o vorbă, are s te coste...

— Eu, senior Porfirio?... Fii pe pace

Şi coborî fuga căci se şi auzia de-afa ră tapaj şi glasuri:

— Hola!... E cineva aici?... Răspunde-ţi în numele legii!... Suntem jandarmii ru rali!

CAPITOLUL 5

JANDARMII RURALI

La pândă, nemişcată în refugiul ei, reţinându-şi respiraţia, Mercedes nu pierduse niciun cuvânt din convorbirea celorlalţi trei ocupanţi ai Haciendei fără Nume., Ferindu-se de-a face cel mai mic zgomot şi revenindu-şi cu încetul din groaznica surpriză pe care i-o provocase omul cu fularul violet, pe care, pe cât se părea, îl cunoştea de mult, ea se întinsese pe podeaua refugiului său... Printr'o crăpătură destul de largă ea putea deosebi siluetele celor doi bărbaţi şi a Pepitei.

La început se temuse ca nu cumva, intimidată de vocea ameninţătoare a lui Porfirio, tovarăşa ei de adineauri să n'o trădeze. Dar curând se linişti auzind cuvintele energice ale metisei...

Cu inima bătândă, fugara îşi strângea mânerul revolverului... La un anumit moment ea întinsese chiar mâna şi, în cea mai mare tăcere, aţintise arma prin crăpătură. Mare poftă avea în momentul acesta să apese pe trăgaci şi să doboare

Omul cu fularul violet păli subit:

— Afurisit lucrul... Trebue să fie *los rurales* bombăni el. Să-mi ascund calul!... Ei n trebue să bănuească măcar că sunt aici! Mă bizui că o să vă ţineţi gura!

Şi lăsând paharul încă plin, se năpusti afară. Peste câteva clipe reintră alergând în sală, unde cei doi aşteptau vădit turburaţi. — Iute fetico, ascunde paharul... şi stra hina...

— Dar unde-o să te ascunzi, senior Porfirio?

— Hacienda e vastă! Condu-mă! *Pronto*! Până'n două minute au să fie aici!... Metisa îl conduse cu torţa pe scară în şi-i arăta o uşă destul de depărtată de ascunzătoarea senoritei Marcedes.

— ...Şi dacă crâcneşti o vorbă, are să te coste...

— Eu, senior Porfirio?... Fii pe pace. Şi coborî fuga căci se şi auzia de-afară tapaj şi glasuri:

— Hola!... E cineva aici?... Răspunde-ţi, în numele legii!... Suntem jandarmii rurali!

CAPITOLUL 5

JANDARMII RURALI

La pândă, nemişcată în refugiul ei, reţinându-şi respiraţia, Meicedes nu pierduse niciun cuvânt din convorbirea celorlalţi trei ocupanţi ai Haciendei fără Nume., Ferindu-se de-a face cel mai mic zgomot şi revenindu-şi cu încetul din groaznica surpriză pe care i-o provocase omul cu fularul violet, pe care, pe cât se părea, îl cunoştea de mult, ea se întinsese pe podeaua refugiului său... Printr'o crăpătură destul de largă ea putea deosebi siluetele celor doi bărbaţi şi a Pepitei.

La început se temuse ca nu cumva, intimidată de vocea ameninţătoare a lui Porfirio, tovarăşa ei de adineauri să n'o trădeze. Dar curând se linişti auzind cuvintele energice ale metisei...

Cu inima bătândă, fugara îşi strângea mânerul revolverului... La un anumit moment ea întinsese chiar mâna şi, în cea mai mare tăcere, aţintise arma prin crăpătură. Mare poftă avea în momentul acesta să apese pe trăgaci şi să doboare

pe mosafirul nepoftit care venise să-i turbure liniştea, când sosirea unui grup de călăreţi o împiedică să-şi puie în executare proiectul. Inima îi bătea să se spargă nu alta. Se ridică şi părăsind locul pe care-l ocupa dela intrarea lui Porfirio, alergă la fereastră, se aplecă în afară şi cu toate că se temea să nu fie văzută de omul cu fularul violet care ieşise să-şi puie la adăpost calul, privi afară.

Se scurseră câteva minute interminabile pentru fugară.

Profirio intrase din nou în clădirea ruinată şi ea auzea tropot de copite... Misterioşii călăreţi se apropiau in galop... Spaima lui Mercedes creştea din ce în ce... totul o făcea să creadă că erau oameni trimeşi în urmărirea ei. In ciuda sforţărilor ei disperate de a scăpa de urmăriri, plasa se strângea în jurul ei. Până în câteva ore, poate chiar până în câteva minute, avea să cadă în mâinile prea înverşunaţilor ei adversari.

Cu chipul crispat, cu faţa udă de sudoare, şi apăsându-şi mâna pe piept ca să-şi stăpânească bătăile inimei, tânăra fată asistă apoi din ascunzătoarea ei la sosirea călăreţilor. Răuşi să vadă că erau în număr de cinci şi să recunoască uniforma pe care o purtau.

— Los rurales!,.. murmură ea gâfâind de groază... Nenorocire mie!...

Noii veniţi săriră jos depe bidiviii lor. Alferez-ul care-i comanda se repezi cel dintâi spre uşă în care lovi răsunător cu pumnul.

— Hei! E acolo cineva?... In numele le-

gii, răspundeţi! Sunt *los rurales!*

Cei cinci oameni mai aşteptară câteva minute în faţa haciendei dărăpănate, gata de orice eventualitate, îşi scoaseră revolverele din tocuri.

— Nu răspunde nimeni.. Deschideţi, sau spargem uşa!

Cu inima strânsă ca într'un cleşte, Mercedes auzi un zgomot de paşi grăbiţi în sala de jos. Atenţia ei fiind concentrată asupra noilor veniţi, nu putuse prinde cuvintele pe care le adresase Porfirio lui Pedro şi fiicei lui înainte de a urca sus.

— Aşteptaţi! Viu îndată!... se auzi însfârşit vocea fetei care cobora val-vârtej scara, după ce condusese sus pe omul cu fularul violet.

— *Caramba!* Ar fi şi timp!... O să prindem mucigai aşteptându-te!

Uşa se crăpă puţin şi în deschizătură apăru silueta Pepitei care ţinea în mână o torţă.

— Intraţi, caballeros... Sunteţi aici ca la dv. acasă!... spuse tânăra fată cu gla sigur...

— Ia te uită!... Cred că nu mă înşel! E Pepita! exclamă îndată alferezul. Vasăzică tot în cuibul ăsta de bufniţă te găsesc? Credeam c'ai şterş-o de mult deaici cu canalia de taică-tău!

Fata nu răspunse ci se trase în lături ca să lase să treacă cei cinci bărbaţi.

— *Carai!... Buenos tardes, amigo!* Iar am dat de voi! Da'ce faceţi prin stâncăraia asta sălbatică? Aţi fi având iar ceva pe cuget, şi v'aţi retras aici de ochi au-

torităţilor? Da precum vedeţi când *rurales* caută pe cineva, nu se sperie nici de Hacienda fără nume, oricâte s'ar spune despre ea...

Pedro părea că nu se sinchiseşte cătuşi de puţin de cuvintele ce le îndruga şeful jandarmilor...

— Ochii mei sunt închişi pe veci pentru lumină... Iacă dece ţine Pedro la singurătate... Aici în munţi îşi aşteaptă paşnic moartea!...

Alferezul ridică din umeri:

— Dumnezeu a făcut un mare serviciu poliţiei în ziua în care te-a lipsit de vedere, răspunse el. Când aveai doi ochii buni, de câte furturi te-ai făcut vinovat hai, i-a spune?

...Eu zic că de cel puţin o sută!...

Navajul se grăbi să protesteze:

— Vorbiţi cu păcat!... Pedro e om cinstit.

— Cunosc eu veşnicul tău cântec. Mi l-ai mai câutat şi cu alte prilejuri, pe vremea când aveam mai des deaface prin Salinos.

— Vezi că, *los rurales* şi poliţia n'au avut niciodată dovezi...

— Eşti o vulpe bătrână, Pedro!... Dacă am fi putut avea dovezi împotriva ta, de mult ai fi putrezit prin închisori, afară numai daca judecătorii, ca să simplifice lucrurile, nu te-ar fi condamnat la spânzurătoate!...

— Nu se execută un nevinovat!...

— Prezenţa ta la Hacienda fără Nume mă face să cred că ne-ai putea da nişte informaţii foarte preţioase...

— Informaţii preţioase?... Eu?... De când trăiesc departe de lume... ce mai ştiu eu?

— Ia mai lasă palavrele!... Ai să răspunzi, şi tu şi fiică-ta, la întrebările pe care am să vi le pun...

— *A la disposicion de Usted*, senor alferez...

— Hai, intraţi, iar voi băeţi veghiaţi să nu iasă nimeni!

Alferezul se întoarse spre oamenii săi care tot mai ţineau revolverele în mână şi care scotoceau prin cameră... Fără a rosti un singur cuvânt se duseră de se postară în cele patru colţuri ale încăperii, pecând şeful lor se aşeză pe un scaun. Pepita aştepta, nemişcată, observând mişcările neliniştitorilor ei mosafiri... Ar fi căutat zadarnic cineva să citească pe chipul ei nepăsător cea mai mică urmă de emoţie...

— Ai să-mi răspunzi tu mai dintâi, mititico, spuse atunci alferezul făcând semn metisei să se apropie... *Madre de Dios!* Nu mi-aşi fi închipuit niciodată că te-ai resemna astfel să te laşi de meserie. Câştigai mult pe vremuri...

— De meserie, senor alferez? Nu ştiu, zău, ca vreţi să spuneţi!..,

— Ia nu mai face pe mironosiţa! Toată lumea ştie că treceai drept una din cele mai primejdioase hoaţe din California-de-jos! De câte ori nu mi-am dorit să te înhaţ!

— Senor alferez vrea să glumească!

— Niciodată în viaţa mea n'am vorbit mai serios. Eşti şireată foc, mititico, şi

n'a izbutit încă nimeni să te prindă asupra faptului!

— Pepita nu se simte cu nimic vinovată.

— Fireşte, răspunse şeful izbucnind în râs, hoţul nedovedit e om cinstit!... Dar răbdare! Râde mai bine cine râde la urmă.

Pecând alferezul, o hârţuia astfel, metisa nici că se clintise... A ferezul se încăpăţâna, fără de succes însă, să descopere pe chipul ei cea mai mică expresie de jenă. Dar nici o jibră a feţei nu-i tresărea.

— Imi închipui, totuşi, că sinor alferez n'a bătut atâta drum cu oamenii lui ca să-mi spuie toate astea?... Sunteţi plini de praf de sus până jos...

Şeful îşi răsucea nervos mustăcioara neagră.

— Nu, desigur nu ca să stau de palavre cu tine, Pepita... Am venit încoace să căutăm o femeie care s'a refugiat prin ponoarele astea... De trei zile o tot căutăm... S'a pus şi un premiu mare pentru prinderea ei... De vreo trei ceasuri i-am pierdut urmele... Din fericire unul din oamenii mei a dat iar de ele pela asfinţitul soarelui... Nu încape nicio îndoială că fugara s'a îndreptat spre ruinele în care locuieşti tu cu taică-tău şi totul mă face să cred că i-ai dat adăpost...

In tot cursul cuvintelor acestora, Pepita nu căutase să întrerupă pe temutul vorbitor... O cută ironică i se desenă însfârşit la colţurile gurii...

— Vasăzică, senior alferez, femeile vă

dau mai mult de furcă decât toţi *salteadores* de prin locurile astea!

— Nu-mi arde de fel de glume, mitico... Răspunde-mi fără ocoluri: Ai văzut-o pe femeia ceea?... Ai vorbit cu ea?... Metisa deschise nişte ochi mari miraţi...

— Care femeie, senor alferez?...

— Aceea de care ţi-am vorbit adineauri... Eşti cam grea de cap, pecât văd!

— N'am văzut nicio femeie pe aici, nici tata nici eu!

— Nu-i asta întâia ta minciună. Ceea pe care o căutăm a izbutit să apuce pe brâna care duce la Hacienda fără Nume. S'a oprit aici, sunt sigur!

— Şi chiar şi un călăreţ a trecut după ea, adăugă unul din *rurales* care rămăsese lângă uşă...

— Auzi?... E de mirare ca să nu fi văzut pe nimeni!

— Şi totuşi, e adevărul adevărat, senior alferez!...

— Cum mai şti să minţi! Ascultă afacerea ţi-ar putea aduce un câştig bun! ce folos să te încăpăţânezi aşa? Ştii doar că s'a făgăduit un premiu pentru prinderea femeii!

— De s'ar făgădui şi o mie de dolari, n'aş avea ce face, întâmpină metisa. N'am văzut pe nimeni.

— Las'că taică-tău o să-şi deslege mai uşor limba! Joci un joc prea periculos! Te expui să fii acuzată de complicitate cu fugara, împotriva căreia avem mandat de arestare!

Un râs fraged însoţi ultimele cuvinte ale alferezului:

— Glumiţi, senior alferez!... Nu mă poate nimeni acuza de complicitate cu o femeie pe care n'o cunosc, pe care n'am văzut-o în viaţa mea!...

— Minţi!

— Senior alferez...

— Iţi spun că minţi! Fugara a trecut pe brână... Numai dacă o fi având aripi, s'o fi putut refugia într'altă parte! O săţi pară rău de purtarea ta de adineauri... Nădăjduiesc că Pedro se va arăta mai înţelegător. Ştie că nespunând adevărul şi-ar putea atrage mari neplăceri...

Orbul, care asistase în tăcere la interogatoriul Pepitei, se grăbi să răspundă:

— Fiică-mea spune adevărat, senior alferez... N'am văzut pe nimeni...

— Fireşte, ştiu prea bine de văzut n'ai văzut nimic! Tu eşti orb! Dar ai urechi bune, Pedro!... Desigur c'ai auzit ceva... Tu trebue să ştii că fugara e pe aici...

— Dacă ceea pe care o căutaţi ar fi aici ai trebui să ştiu şi eu, nici vorbă. Toată ziua un stat chincit lângă uşă.

— Destul! O să procedăm atunci la o anchetă şi o să scotocim ruina prin toate ungherele... O să vedem dac'aţi fost de bună credinţă...

— Cum poftiţi, senior alferez.. Am să vă însoţesc chiar eu cu torţa în mână, răspunse metisa...

In refugiul ei, Mercedes, gâfâind nu pierduse niciun cuvânt din convorbirea celor din sală. Lungită jos pe podea putea vedea pe alferez luând interogatoriul ., In fiecare clipă se aştepta s'o audă pe fiica Navajului denunţând-o. Uimirea ei

nu mai cunoştea margini constatând că Pepita se ţinea bine stăruind s'o protejeze... Nici momelile premiului nici ameninţările şefului nu izbutiseră s'o facă să trădeze pe protejata ei...

Decând fugara sta ca pe ghimpi, întrebându-se cum va putea scăpa de investigaţiile care aveau să urmeze dintr'un moment într'altul, omul cu fularul violet pândea şi el pe noii veniţi... Părăsind încăperea pe care i-o dăduse metisa înainte de sosirea grupului, se aventurase până la scară şi, pitit în întuneric, asculta şi el cu încordare interogatoriul.

Alferezul tocmai se ridicase ca să înceapă percheziţia cu oamenii săi, când Pepita îl opri un moment cu un gest.

— Trebuie să fii tare obosit, senior alferez? Până nu urcaţi să cercetaţi încăperile haciendei, n'aţi pofti să vă răcoriţi puţin? Avem nişte tequila straşnică.

Şeful se opri locului timp de câteva clipe. De sete, ce-i drept, îi era grozav... Părea că şovăie, pus la grea încercare...

— Şi de unde, mă rog, ai furat o tequila aşa de straşnică? mormăi el însfârşit.

— Furat? E un cuvânt cam prea tare, senior alferez, protestă metisa. Am descoperit-o şi eu prin pivniţele haciendei!

— Aha! hacienda are pivniţe?

— Hrube... Adevărate subterane, senior alferez!

— Se prea poate atunci să dăm prin pivniţe peste niscai persoane care se tem să aibă deaface cu reprezentanţii autorităţii, hai?...

— Dacă ţii d-ta cu tot dinadinsul, senior...

din partea mea ar fi urât să mai spun ceva... Sunt gata oricând să vă însoţesc dacă vreţi să căutaţi prin pivniţe... Dar până una alta odihniţi-vă puţin!... Şi aveţi mare nevoie!...

Cei patru rurales, ale căror haine erau albe de praf, adresară şefului lor o privire rugătoare. Propunerea Pepitei le părea nespus de ispititoare.

— Ei, haide, ia să bem câte un pahar din *tequila* ta aia straşnică, înainte de a porni la percheziţie, declară însfârşit alferezul Oamenii mei sunt morţi de sete, după goana de peste zi. Mare minune că nu ne-am rostogolit în fundul prăpastiei.

O fulgerare lumină privirea întunecată a metisei Ducându se la un dulap vechi, care se afla lângă uşă, îl deschise şi scoase cinci pahare pe care le puse pe o masă schioapă.

— *Madre de Dios!...* Hacienda asta e un adevărat han! exclamă alferezul. Hai, apropiaţi-vă, băeţi... Să bem pentru prinderea blestematei celeia de fete care ne-a hărţuit atâta şi ne-a scăpat pân'acum. cu atâta de dibăcie, printre degete...

Cei patru bărbaţi nu lăsară să li se repete invitaţia.

Stând cu spatele spre ei, înainte ca cei cinci să fi putut observa ceva Pepita turnă în sticla de tequilla nişte picături dintr'o sticluţă, scoasa repede din cingătoare.

— Poftiţi! spuse ea, întinzând celor cinci bărbaţi, o tavă de lemn.

Nemişcat lângă scară, Porfirio nu părăsise din ochi pe Pepita.

— Afurisită fată!... mormăi el. Ce blestemăție pune la cale?...

In primul moment, plecându-se repede peste balustrada scării, omul cu fularul violet se gândi să intervie, cu riscul de a-și da pe față prezența, dar se răsgândi îndată. Un zâmbet ironic îi flutură pe față.

„La urma urmelor, poate că mai bine așa! asta ar simplifica multe lucruri!" își sp se el ținând mereu sub observație pe metisă, care, neturburată, umplea acum paharele celor cinci musafiri nedoriți.

CAPITOLUL 6

EFECTELE NARCOTICULUI

— Noroc!.. Noroc la arestarea fugarei!... Ciocniră şi deteră pe gât paharele pline.

— Acum, la lucru!... ordonă alferezul. Eu, cu Domingo şi cu Leon o să coborîm. José şi Lupez au să rămâie aici. La cea mai mică bănuială, descărcaţi un foc de revolver ca să ne'nştiinţaţi. O să venim fuga sus ca să vă sărim într'ajutor. Şi mai ales fiţi cu ochii'n patru la căpcăunu ăsta de Pedro! Când om termina cu pivniţele, inspectăm apoi sus!

— Inţeles, alferez!...

— Hai, fetico, ia torţa. Arată drumu!

— Pe-aci, senior alferez... Băgaţi de seamă... Sunt vreo cinsprezece trepte!... Incet, să nu cădeţi!...

— Ia-o tu înainte, mititico. Şi să nu te puie dracu să fugi pe undeva... că trag.

— Nicio grijă!... Şi ridicând chepengul mâncat de cari ce închidea intrarea subteranei, fata o luă pe scară'njos.

— Brr!... ce vânt rece suflă de jos!

făcu Domingo. Vezi, fată să nu se stingă făclia!...

Timp de cinci minute, cei trei rurales continuară să înainteze, pas cu pas, în cea mai mare tăcere, îndărătul metisei, Pepita păşea mlădie. Ajunsese într'un gang destul de strâmt care se prelungea înaintea ei şi prin care vârîse pe cei trei.

— Ciudat lucru! bolborăsi Domingo, ducând mâna la frunte... Mă doare capul!

— Hai, hai. mergi secătură! îi tăie vorba alferezul. N'avem vreme de pierdut!...

— Nici mie nu mi-e prea bine!... încredinţă Leon care închidea şirul..

— Apleacă-ţi capu, senior alferez... Să nu te loveşti de boltă... Ne apropiăm de hrubă!... La stânga... intrăm în întâia hrubă!...

— Intâia?... De ce, sunt mai multe?

— Şapte, în cap, senior alferez.

— Ptiu! fir'ar ale dracului... Şapte!... Cu dosul palmei alferezul rupse nenumărate pânze de păianjen care atârnau în calea lui. Ii venea uneori cam greu s'o urmeze pe metisă care se depărta mereu cu pas uşor, ridicând torţa pâlpâitoare deasupra capului ei...

Uneori Domingo şi Leon lăsau să le scape strigăte de spaimă... Liliecii, cu sutele care îşi aveau cuiburile pe acolo, speriaţi de lumina torţei le atingeau feţele cu aripile:

— Ah, ce am! mi-e rău!... gemu curând Domingo, trecându şi mâna plină de praf pe fruntea îmbrobonată de sudoare.

Exasperat, şeful se întoarse să-i tragă o ceartă inferiorului său, când deodată,

scoase un strigăt de uimire... Domingo căzuse lat la pământ.

— Ei!... ia te uită!... Oprește, Pepită! apropie-ți facla!...

Pepita se supuse îndată la ordinul alferezului.

— Hai, hai ridică-te!... Și nu te mai ține de glume proaste...

— Dar... Nu pot... alferez... Mi-e capul greu... Mi-s membrele înțepenite...

Leon se repezise și el în ajutorul camaradului, dar, abia se chincise lângă el că trebui să se sprijine și el de zidul gangului.

— Și eu nu mă simt bine... alferez... O moleșeală...

Nu putu continua vorba... Cuvintele i se sugrumau în gâtlej... Se agăță de mâneca șefului său, încerca cu desperare să se ridice; dar se rostogoli greoi lângă Domingo, care zăcea acum cu brațele strânse pe inimă, în mijlocul trecerii...

Subita indispoziție care pusese deodată stăpânire pe cei doi inferiori ai săi inspira alferezului cele mai îndreptățite temeri. Privirile lui se întoarseră deodată spre metisă:

— *Demonio*!... Ne-ai otrăvit, blestemato! *Tequila* ta...

Nenorocitul voi să strige, să amenințe... Nu-l mai țineau picioarele. Răul care doborâse pe cei doi tovarăși ai lui punea cum stăpânire și pe el.

— Ticăloaso!...

Intinzând cu o mână tremurătoare revolverul, alferezul voi s'o țintească pe Pepita care-l privea neturburată. Arma

îi scăpă înainte de a fi putut trage şi se nărui pe trupul lui Domingo, bolborosind un ultim blestem.

Metisa nu zăbovi multă vreme lângă cei trei bărbaţi. Se plecă, ridică revolverul şi se îndreptă repede spre ieşirea subteranei. Intinzând mâna, ridică chepengul cel greu, apoi, furişându-se în sus pe scara care conducea la camere, privi cu teamă în juru-i.

Un zâmbet înflori curând pe chipul Pepitei. La dreapta vetrei zări silueta lui Pedro, că sta liniştit pe un scăunel. Ceva mai departe se deosibeau, lungite pe jos două siluete nemişcate... Los rurales pe care alferezul îi lăsase lângă Navajo căzuseră într'un somn adânc şi ei.

— Ei, fetiţo?...

— Gata tot, padre... Nu mai avem dece ne teme deacum!

Indianul se ridică numaidecât.

Văzând pe Pedro în clipa aceasta, nimeni n'ar fi putut crede că e acelaş personaj de adineauri... Umerii lui încovoiaţi se înălţaseră... Aruncând cât colo băţul, nu mai umbla bâjbâind, iar ochii lui care recăpătaseră o strălucire ciudată se aţinteau asupra metisei! Orbirea de care fusese lovit nu era decât o prefăcătorie.

— Bine jucaşi, fata tatei!... Vom avea deacum câmpul liber!...

— Incă nu, padre!... Să nu-l uităm pe Porfirio! E cel mai primejdios din toţi! Dacă ar bănui vreodată că nu eşti orb...

— Nu-l uit! Ii vine şi lui rândul. Mult

n'are să-ne mai turbure, căci morţii nu vorbesc!

Şi rostind aceste cuvinte, Indianul duse mâna la prăseaua cuţitului care-i atârna într'o teacă de brâu.

— Prudenţă, padre!... Stai! N'auzişi ca un troznet?

Navajo-ul şi fiica lui rămaseră nemişcaţi trăgând neliniştiţi cu urechea şi privind fix scara.

— E tot în camera lui, fetiţo, şopti Pedro după câteva clipe. Pesemne că nici el nu ţinea să dea ochi cu rurales...

— Omul acesta e şiret ca un drac împeliţat. Incă odată îţi spun, tată, trebue să fii cu mare băgare de seamă.

— Dar giuvaierile senoritei, cui le laşi Doar n'o să pierdem din mâini o ocazie atât de minunată!

— Las pe mine! Când are să vie momentul, am să ştiu eu ce să fac.

— Cu toate acestea, înainte de orice, trebue să ne descotorosim de Porfirio.

— Rişti să trezeşti bănuelile Senoritei. Dacă şi-ar închipui cât de cât că...

— De Senorita nu mi-e frică mie!

— Uiţi că e înarmată cu un revolver?

— Ce-i drept, mai bine am fi făcut dacă i-am fi dat şi ei un narcotic, ca jandarmilor. Totul ar fi fost acum mai simplu!

— Ai dreptate, dar n'aveam încotro. Când mă gândesc că şi Porfirio ăsta era cât pe să să bea, când a venit rurales... Uite-i paharul, e încă plin! Il ascunsesem în dosul sobei. Noroc că nu l-au văzut afurisitul ăsta de alferez şi oameni lui! Dacă

l-ar fi descoperit, vai şi amar de noi ar fi fost!

Tatăl şi fiica stăteau acum de vorbă în şoapte.

— Ce dracu o fi căutând Porfirio pe-aici? spunea Indianul, după o tăcere de câteva secunde.

— *Santa Madre!* Fără îndoială că giuvaerurile l-au atras aici. Şi dacă nu i-o luăm înainte, putem să le spunem rămas bun!

— Acum ori nici niciodată, fetiţo!... Mă duc sus!

— Nu, Padre, lasă-mă pe mine, eu am să izbutesc mai uşor.

— Vezi numai de nu fii imprudentă!... Câtă vreme are să fie în hacienda Porfirio ăsta, eu unul n'am să pot fi liniştit.

— Puţină răbdare, padre! Şezi jos şi redevino orb pentru câteva clipe! Porfirio nu trebue să bănuiască nimic...

Metisa duse apoi degetul la buze, apoi urcă scara şi se aventură fără zgomot pe coridor.

In două trei minute, Pepita, care evita să provoace cel mai mic scârţâit, ajunse în pragul adăpostului în care condusese pe omul cu fularul violet. Ţinându-şi răsuflarea, lipi urechea de tăblia uşii. Temerile ei se risipiră însă îndată, când desluşi zgomotul unei respiraţii regulate. De bună seamă că Porfirio, nemai auzind nimic şi istovit de lungul drum călare pe care-l făcuse la sfârşitul serii, adormise adânc.

Ca să nu fie văzută, metisa nu-şi luase torţa dar cunoscând locurile umbla uşu-

rel ca o pisică. Deodată rămase încremenită: auzise un foşnet uşor... Rămase lipită de perete cu inima bătândă... Pe lângă ea ţuşti un şobolan mare.

— *Santa Virgen!* Nebună ce sunt! murmură ea făcându-şi cruce.

— Pepita se apropie în vârful picioarelor de camera senoritei. Mai avea doi paşi până la uşă, când un strigăt disperat rupse tăcerea nopţii făcând-o să tresară.

Pepită!... Ajutor!...

Tânăra fată nu stătu o clipă pe gânduri. Recunoscuse vocea fugarei. Repezindu-se la uşă, o împinse cu lovitură de umăr apoi, şi rămânând o clipă în prag întrebă:

— Ai strigat, seniorita?

— Repede! vino-mi într'ajutor, repede! Metisa putu atunci deosebi silueta Mercedei care se lămurea vag lungită pe podea. Un strigăt de surprindere îi scăpă când constată că fugara zăcea legată cobză.

Nenorocita se sbătea cu furie să-şi desfacă legăturile... Nu reuşise până acum să scape decât de căluşul pe care misteriosul ei agresor i-l legase peste gură.

— Mai iute! Desleagă-mă!

Pepita, îngenuchiată se căznea cu mâinile cu dinţii să desfacă nodurile prizonierei. Părul acesteea, lung şi negru, i se revărsase pe umeri; părea istovită de sbucium.

— Giuvaericalele... Pepita!... Săculeţul cu giuvaericale! gâfâi ea.

Metisa sări ca aruncată în sus de un resort:

— Ce-ai spus, seniorita?

— Săculeţul cu giuvaericale... furat!... dispărut!...

— Furat? Dispărut?... Nu se poate!

— Vezi şi tu singură!... Şi Mercedes îi arăta căpeţelul de sfoară ce-i mai atârna la cingătoare.

Pepita rămase împietrită.

— Dar ce s'a întâmplat seniorita?

— Am fost atacată.

— Atacată? Dar de cine?

— De Porfirio, probabil. Mi s'a părut că-i recunosc glasul.

— De Porfirio?... Nu-i cu putinţă!

— E, vai, foarte adevărat. Atenţia îmi fusese abătută câtva timp de un grup de călăreţi care sosiseră...

— Da, cinci rurales, care au venit să te caute. Fii pe pace nu le-am spus nimic!

— Ştiu! Scândurile podeli au crăpături mari între ele. Mă lungisem jos ca să prind vorbele ce-ţi spunea alferezul... Iţi mulţumesc că nu m'ai trădat.

— Jurasem pe cruce, seniorita... Dar urmează.

— Alarmată de vorbele ruralilor, nu băgai de seamă că cineva năvălise în adăpostul meu...

— Blestematul de Porfirio!

— De nu o fi fost individul a cărui umbră mă speriase acum câteva ceasuri.

— Ba Porfirio cred. L-am ascuns şi pe el sus, când au bătut la uşă ruralii,

— Ce nesocotinţă! Când s'a aruncat a-

supra mea, mi-era cu neputinţă să deosebesc cine e. Tocmai pândeam ţinându-mi răsuflarea, ce se întâmpla jos. Tu oferiseşi alferezului şi oamenilor lui câte un pahar de tequila... Spre uimirea mea, observam că le vărsai în carafa lor conţinutul unei sticluţe..

— Făceam asta ca să salvez pe seniorita... Am şi răuşit mai bine decât n'dăjduiam. Acum alferezul cu ai lui sunt cufundaţi într'un somn adânc... pe multe ceasuri.. De ei nu mai ai ce te teme... Dar spune, spune mai departe.

Mercedes ofta şi-i apuca mâna:

— Tocmai plecai cu ei spre pivniţă când, deodată, simţii o mână abătându-se pe umărul meu. O voce îmi strecură în ureche:

— Nici vorbă! Niciun gest, — că trag!

— Vrui să mă'ntorc. Dar mă orbi fâşia luminoasă a unei lămpiţe electrice.

— Ar fi trebuit să mă strigi, seniorita.

— Aşi! Mai întâi de toate, că simţeam ţeava rece a unui revolver pe care agresorul meu invizibil mi-o apăsa tare de ceafă. Şi apoi, de strigam, alarmam pe ruralis, atrăgându-i încoa, arătându-le că au mers pe urma cea bună!...

— Aşa-i! Ticălosul şi-a ales bine momentul!

Intinsă mereu cu faţa'n jos, nu puteam nici să'ncerc vrea mişcare, nici să-l văd. Peste câteva clipe, simţii mâna lui alunecând, cu un cuţit, dealungul taliei mele şi oprindu-se în dreptul cingătoarei... Harşt! şi săculeţul cu bijuterii căzu pe podea... Vrui să protestez, să'ntind mâna

ca să-mi apăr singurul avut ce-mi rămânea. Neîndurat, omul mă îmbrânci, apoi, înhăţându-şi prada. o vârî în buzunar.

— Pe urmă, te-a legat?

— M'am sbătut cât am putut, dar era mai tare. In mai puţin de cinci minute isbutise să mă lege fedeleş cu un lasso ce-l adusese cu sine. Ne mai ştiind cum să-i scap din mâini. vrui să strig, fie ce-o fi, nepăsătoare de cealaltă primejdie! Dar niciun sunet nu-mi ieşi din gâtlej.. banditul îmi făcuse un căluş strâns, cu fularul lui, — fularul ce-l vezi colo pe jos.

Pepita înşfăca lucrul ce i-l arăta fugara. Apropiându-se de fereastră, îl privi la lumina lunii.

— Porfirio, declară ea în şoaptă E fularul violet ce-l purta la gât.

— Dar, acum... am putea poate să-i smulgem săculeţul. Numai să nu fi plecat din hacienda?...

— E tot aici, seniorita. Trecând adineauri, i-am auzit răsuflarea.

— Atunci repede! Unde mi-o fi revolverul? Blestem!... Mi-a luat şi revolverul!...

— Linişteşte-te, seniorita! Porfirio este un adversar de temut, dar, răbdare, îţi făgăduesc că n'o să-mi trebue mult timp ca să-i iau înapoi giuvaericalele d-tale!

— Ia seama!... N'ai nici o armă la tine!

— N'am nevoie de armă, seniorita! Am aci un praf care mă va ajuta să-l fac pe blestematul ăsta nepericulos pentru un moment.

Fata indianului îi arăta lui Mercedes o

punguţă din piele de şopârlă ce-o purta atârnată la gât.

— Şi ce-o să faci?

— D-ta aşteaptă-mă numai aci... Am să fac ce trebue!...

Fugara vru să răspundă, când, deodată, Pepita duse un deget la gură. Un trosnet uşor se auzise din gangul de-alături. Părea că se apropia cineva tiptil de uşa camerei în care cele două femei aşteptau, speriate, reţinându-se bătăile inimii.

— El e! suflă Pepita la urechea Mercedei... Vrea să iasă.

— Dar dacă vine iar la noi!

— N'avea grijă, seniorita. I-auzi... Se îndreaptă către scară. Nu'ncape'ndoială că vrea să scoboare jos să-şi ia calul şi să fugă cu prada. Dar n'o să-i meargă aşa lesne! Am să mă pun luntre şi punte ca să-l împiedic să-şi execute planul! Las' pe mine!

— Bagă de seamă! Te primejdueşti... Mercedes n'avu vreme să-şi sfârşească sfatul. Metisa o şi ţâşnise pe uşa şi se strecura pisiceşte prin gang...

CAPITOLUL 7

INTRECERE INTRE HOŢI

Faptele se petrecuseră într'adevăr aşa cum îi povestise Pepitei fugara. Omul cu fularul violet se oprise o clipă în nemişcare la capătul coridorului, lângă scară. Aplecat deasupra rampei de fier, putuse vedea pe alferez şi pe cele două ajutoare ale lui îndreptându-se spre intrarea pivniţei, călăuziţi de fiica Indianului.

„Aş pune rămăşag pe orice, işi spuse aventurierul, că mitititica asta pregăteşte acestui simpatic alferez şi oamenilor lui o surpriză din cele mai neplăcute... Tare m'aş mira dacă şireata asta n'a turnat în băutura pe care a servit-o adineaori jandarmilor vreun narcotic!

Dealtfel Porfirio nu avu mult timp de aşteptat ca să se încredinţeze că avea dreptate. Cei doi călăreţi care rămăseseră cu orbul păreau că se simt din ce în ce mai rău. Unul bolborosea cuvinte fără şir, în timp ce camaradul lui ducea mereu mâna la frunte.

Nu ei atrăgeau însă atenţia omului cu

fularul violet, ci orbul. In timp ce metisa dispărea prin gura pivniței, urmată de cei trei rurales. Pedro rămăsese nemişcat pe scăuuelul lui, adus din spate sprijinit în bâţul lui, părea nepăsător faţă de tot ce se petrecea în jurul lui; puţin câte puţin însă, Porfirio putea observa la el o ciudată schimbare de atitudine. Intorsese încet capul şi arunca mereu pe furiş privi înspre cei doi rurales. buzele lui schiţară un zâmbet când constată că pe vecinii lui abia îi mai ţineau picioarele.

— Ciudat! mormăi unul din ei. Nu ştiu ce să fie cu mine... Imi vine ameţeală.

— Şi mie la fel, spuse cel de a d ilea. Trebue să fie afurisita asta de tequila!

Câteva secunde, cei doi rurales mai schimbară frânturi de fraze fără şir. Limba li-se î aplecticea. Se întrerupeau mereu cr să caşte... In cele din urmă, ne mai putându-se ţine pe picioare, se trântiră pe scăunelele lor, puseră coatele pe masă şi-şi rezemară capul pe braţe...

„Aşa, vasăzică! îşi spuse Porfirio, tot ascuns în umbră. Puşlamaua asta bătrână şi fiică-sa se pricep să-şi aranjeze treburile, n'am ce zice! Probabil că, în pivniţă, alferezul şi ceilalţi n'o duc mai bine!

Acum, aplecat uşor înainte, Pedro părea că observă atent pe cei doi oameni. Nu pierdea ni iuna din mişcările lor. In ochi îi scăpăra o lumină ciudată.

— Puşlamaua îşi ştie meseria! Dar răbdare! Totul mă îndeamnă să cred că nu tu, dragul meu ai să aibi ultimul cu-

vânt. Iţi lasă gura apă după giuvaieruri? Poi'ta'n cui!

Omul cu fularul violet îşi întrerupse brusc şirul gândurilor şi făcu câţiva paşi îndărăt. Se temea ca metisa să nu se'ntoarcă în sală după ce lăsase în subterană pe alferez şi pe cei doi rurales cufundaţi într'un somn frate cu moartea.

Cei doi musafiri ai Pieii Roşii dormeau şi ei duşi, cu jumătate de sus a trupului pe masă. Acum mersul lucrurilor avea să se accelereze. Trebuia ca aventurierul s'o ia înainte şi să răpească celor doi locuitori ai Haciendei fără Nume roadele îndrăzneţului lor plan.

Porfirio făcu câţiva paşi pe coridor, apoi duse mâna la brâu şi scoase o lanternă electrică. Se auzi un ţăcănit scurt şi un con de lumină ţâşni în beznă.

O clipă omul cu fularul violet plimbă împrejuru-i lumina lămpii. Recunoscu imediat ascunzătoarea unde dusese metisa pe fugară.

— Acum, la lucru!

Stingând lampa, Porfirio se strecură fără zgomot dealungul peretelui. Deasupra capului vedea cerul înstelat. Noaptea, luminoasă, ajuta să se orienteze.

In câteva clipe, omul cu fularul violet ajunse la uşa camerei în care se afla Mercedes. Scoase revolverul şi înaintă în vârful picioarelor până în prag.

O rază de lună pătrundea înăuntrul. La lumina ei, Porfirio zări dela prima privire fata, care se întinsese pe duşumea ca să vadă ce se petrecea jos.

Un zâmbet de satisfecţie înseamnă pe

faţa aventurierului. Cea pe care îşi propunea s'o atace prin surprindere era în neputinţă de a se apăra deaceea nu stătu pe gânduri, ci trecu la fapte. Intră ca o furtună în ascunzătoare, se aruncă asupra lui Mercedes, şi punându-i revolverul la tâmplă, îi ordonă să nu scoată un cuvânt, să nu facă o mişcare; apoi, orbind-o pe nefericită cu fasciculul luminos al lanternei lui electrice îndreptate spre faţa ei crispată de spaimă, o întrebă în şoaptă:

— Giuvaierurile! Unde sunt giuvaierile?

Tânăra fată nu răspunse. Groaza îi luase graiul. Dealtfel Porfirio nu avea dece să-i mai pună întrebări: privirea lui se oprise asupra săculeţului de piele care cuprindea faimoasele giuvaeruri.

— Aici ţi s'a'nfundat, frumoaso!

Fără să înceteze să-şi ameninţe prizoniera cu revolverul, omul cu fularul violet scoase cuţitul din brâu şi tăiă repede cureluşa cu care era legată gura sacului Apoi, aruncând la iuţeală o privire înăuntru, se încredinţă că erau într'adevăr giuvaerurile la care făcuse aluzie.

— Rău îmi pare că pungaşul cela de Pedro şi fiica lui sunt pe-aici, murmură el apoi. Ne-am fi răfuit mai pe'ndelete. Dar fii pe pace, partida e numai amânată. Ai să ai veşti dela mine mai curând decât crezi!

Cu ochii holbaţi de groază şi cu faţa albă ca Moartea, nu schiţă nici cel mai mic gest de rezistenţă; desfăşurând atunci un laso pe care-l purta în jurul brâului, Porfirio o reduse complect la nepu-

tință. Când tânăra fată fu legată cobză și cu totul în neputință de a mai face o singură mișcare, îi legă gura cu fularul violet pe care-l avea la gât; însfârșit eși repede din cameră și se duse în încăperea unde-l călăuzise cu puțini înainte metisa.

Porfirio trase ușa în dosul lui, își aprinse din nou lanterna, și apoi, ghemuit într'un colț, începu să examineze conținutul săculețului.

— Colierul de perle... Inelele, rubinele, briliantele... Sunt toate! Așadar nu mi-am pierdut vremea în zadar!

Un foșnet ușor care venea depe coridor îi întrerupse monologul... Stinse brusc laterna și se întinse în grabă pe paiele care se aflau într'un colț; apoi, ascunzând săculețul de piele și cuprinsul lui, așteptă.

Se scurseră așa câteva minute. Se auzi un nou troznet, ceva mai depărtat. Atunci Profirio se ridică într'un cot.

— Ce dracul o fi făcând? Se întrebă el, din ce în ce mai curios. Nu pot fi decât Pedro și fiica lui. Cât despre rulales... dorm duși.

Se ridică încet, cu băgare de seamă și, cu revolverul în mână, se apropie de ușă, pe care o întredeschise. Putu deslușî o siluetă care se depărta încet, la câțiva pași de el, în mijlocul culoarului.

Pepita! își spuse el numaidecât, recunoscând pe metisă.

Fiica Indianului nu părea să fi observat prezența hoțului giuvaerurilor. Continua să se îndrepte spre ascunzătoarea lui Mercedes.

Drace! se'ngroaşă gluma! îşi spune Profirio. Hoţomanca asta ştie, cu siguranţă, de existenţa bijuteriilor. Vrea să le fure... Bine am făcut că i-am luat-o înainte!

Profirio îşi dădu însă imediat seama că situaţia avea să devină delicată. Metisa avea să libereze pe prizonieră şi să dea alarma. Trebuia aşadar cu orice preţ să iasă din hacienda cu prada lui şi să dejoace vigilenţa Pieii-Roşii, care aştepta jos.

Cu mâini tremurânde de înfrigurare, Profirio puse la loc giuvaerurile, în săculeţ apoi, leuându-l cu mare grijă de brâu, se aventură spre uşă.

In pragul adăpostului său rămase nemişcat, apoi se aplecă şi constată că pe coridor nu era nimeni. Zadarnic trase cu urechea căutând să surprindă un zgomot cât de mic.. Ruinele erau cufundate într'o tăcere desăvârşită.

— Pe semne că Pepita mai e în cameră.

Aventurierul spera că va putea ajunge la scară inainte de întoarcerea Metisei. Cu mii de precauţiuni se îndrepta, în vârful picioarelor, spre capătul coloarului, când un zgomot uşor îl făcu să se uite îndărăt.

— Cine-i acolo?

Inainte ca hoţul de giuvaeruri să se fi putut pregăti măcar de defensivă, o umbră se repezi asupra lui. Cu o iuţeală uimitoare, un braţ se întinse aruncându-i în ochi un pumn de piper.

Profirio, orbit, scoase un geamăt de

durere... Atunci Pepita, care îl luase astfel prin surprindere pe întuneric, îi zmulse cu îndemânare revolverul.

— Iute! Senorita! Vino'n coace! Ai vreo frânghie?

— Mai am bucăţi din Cassoul cu care m'a legat adineauri ticălosul acesta!

— Adu-le! *Muy pronto!*

Orbit, aventurierul bâjbâia şi se silea zadarnic să scape de Pepita. De mai multe ori strănută. Ochii lui, arşi de piper, îl dureau groaznic.

— Ei, caballero, vroiai să pleci fără să ne spui la revedere? râse Metisa. Uitaseşi că mai e pe — aici şi Pepita!

Cu toate aerele de siguranţă de sine pe care şi le dădea de faţă cu adversarul ei învins, fiica Indianului se simţea încă frământată de temeri nelămurite. Piperul pe care-l avea totdeauna la ea într'o punguţă ca să se poată apăra de eventuali adversari, îi dăduse putinţa de a reduce momentam pe aventurier la neputinţă; dar acum, biruindu-şi durerea grozavă care-l tortura, Profirio se zbătea cu deznădejde. Ar fi răuşit fără doar şi poate să se descotorosească de Metisă şi să şi recucerească libertatea mişcărilor, când interveni Mercedes...

Cele două fete răuşiră atunci, de bine, de rău, să lege pe Profirio, în ciuda rezistenţei lui. Ocupată să paralizeze mişcările aventurierului, metisa puse pe duşumea revolverul pe care i-l luase cu puţin înainte.

— Unde sunt bijuteriile? întrebă atunci Pepita.

Niciun răspuns. Porfiro părea hotărît să nu vorbească, dar fugara văzuse:

— Săculețul îi atârnă la brâu. Iată-l.

— Lasă-mă pe mine, senorita! Dă-te la o parte.

In timp ce Profirio se zbătea cu furie în frânghiild care-l strângeau, fiica Indianului deslegă cu ochi scânteetori de lăcomie gura săculețului, apoi se dădu brusc la o parte și se îndreptă în fugă spre scară.

— Lasă-l pe coyotul acesta în plata Domnului, senorita! Urmează-mă!

- Dar rurales? întrebă cu glasul nesigur Mercedes.

— Jandarmii? N'aibi nicio grijă! Nu mai ai ce te teme din partea lor. I-am adormit pe toți cu un narcotic. Te poți încredința cu ochii d-tale..

Liniștită de cuvintele acestea, fugara se hotărî să urmeze pe metisă. Ajunseră în sala de jos. Pedro aștepta lângă cei doi rurales adormiți.

— Ei? ai giuvaerurile?

— Iată-i, padre.

Inaintând în întâmpinarea fiicei lui, Pedro, ai cărui ochi ardeau lacomi, întinse mâna și înhăță săculețul pe care-l aducea Pepita.

Mercedes se oprise înmărmurită la piciorul scării.

— Ce vasăzică asta? Ți-ai recăpătat vederea?

Sprâncenele fetei se încruntaseră brusc. Nu mai înțelegea nimic și i se părea că e jucăria unei halucinații. Indianul, care se mișca adineaori atât de greu, sprijinit în

baston, părea că întinerise cu douăzeci de ani şi-şi recăpătase subit vederea.

Pe chipul Indianului se ivi un zâmbet sardonic.

— Bunul Dumnezeu a făcut o minune, senorita!... Văd!... Şi fără să mai caute să stea de vorbă cu fugara, Pedro înpinse brutal pe unul dintre cei adormiţi, care se rostogoli la câţiva paşi pe duşumea, unde continuă să doarmă în tihnă. Apoi, aşezându-se pe scăunelul acestuia şi deşertând pe masă conţinutul săculeţului de piele, Indianul se adresă fiicei lui.

— Apropie torţa, Pepita, să admirăm minunile astea!

Metisa îl ascultă. Nu-şi mai putea lua privirile dela giuvaerurile şi nestimatele pe care Indianul le examina luându-le una câte una în mână...

— Minunat!... In viaţa mea n'am pomenit asemenea bogăţii!... Straşnică afacere.

Mercedes se simţea cuprinsă din ce în ce mai mult de teamă. Atitudinea Indianului şi a fiicei lui îi părea din cale-afară de suspectă. Timp de câteva clipe îi privi fără să ştie ce atitudine să dea într'o asemenea împrejurare. In fâ şit, nemaiputându-şi stăpâni indignarea se hotărî să vorbească şi schiţă câţiva paşi în direcţia uşii.

— Sacul acesta e al meu! spuse ea cu o voce care tremura puţin... Daţi-mi-l înapoi, vă rog!

Fugara întinsese deja mâna ca să-şi reia sacul, când Pedro o îmbrânci brutal.

— *Atras**) senorita! Intoarce-te în camera d-tale!
— Dar sacul...
— Sacul e al celor care au ştiut să-l cucerească!
— Hoţilor!...
Mercedes se îndreptase în toată înălţimea ei, vibrând de furie... Mâna ei cu degetele lungi şi fine se îndreptase spre brâu. Voia să scoată revolverul ca să silească pe Navajo să-i dea îndărăt giuvaerurile, dar în loc de asta bătu din picior înciudată. Ingrabă, îşi uitase arma în cameră.
— De bună seamă că senorita voia să întrebuinţeze mijloacele cele mari? spuse rânjindu-se Indianul, Degeaba!
— Daţi-mi înapoi bijuteriile!
Nu-s ale voastre!
Mercedes, cu faţa împurpurată de mânie, îl înfrunta pe Pedro. Atitudinea ei devenise ameninţătoare, dar Indianul nu părea câtuş de puţin impresionat.
— Pentru ultima oară îţi spun, dă-te la o parte, senorita!
— Daţi-mi bijuteriile, altfel...
— Altfel?
— Am să ştiu eu să vă silesc să mi le daţi înapoi!
Buzele lui Pedro se încreţiră într'un zâmbet ironic.
— Fii serioasă, senorita! Gândeşte-te şi d-ta: eşti lipsită de orice ajutor... Cum speri măcar să ne poţi intimida?
— Vreau bijuteriile! Sunt ale mele!

*) Indărăt.

— Sunt ale d-tale, senorita? Dă-mi voie mă îndoiesc de asta... Dacă le-ai fi obţinut prin mijloacele îngăduite, n'ai fi acum urmărită de un grup atât de mare de călăreţi şi nu s'ar fi pus preţ pe prinderea d-tale!

In timp ce Indianul vorbea aşa, Pepita se apropiase de fugară:

— Padre are dreptate, spuse ea. Giuvaerurile nu sunt ale d-tale. Le-ai furat!

— Furat? Ce mişelie!

— Spune că nu-i aşa:

— Dar bine, Pepita, abia adineaori ţi-a fost milă de mine, m'ai ajutat, Cum îl laşi să mă jefuiască? întrebă fugara întorcându-se către vecina ei.

— Devotamentul meu avea un cântec, senorita, răspunse râzând metisa. Dacă n'aş fi sperat că ascunzându-te am să trag un folos mai mare, n'aş fi pregetat să te dau pe mâna alferezului ca să câştig prima făgăduită pentru prinderea d-tale.

Mercedes se făcuse la faţă albă ca varul. Cuvintele puţin încurajatoare ce i le spuseseră Indianul şi fiica lui o făceau să înţeleagă acum că nimerise într'o cursă... Nemai putându-şi stăpâni indignarea, le strigă:

— Mişeilor! Sunteţi nişte mişei.

Pedro ridică dispreţuitor din umeri.

— Linişteşte-te, seniorita, nu te pierde cu firea! La urma urmelor, dacă te gândeşti bine, ar trebue să mulţumeşti lui Dumnezeu că ne-a scos în drumul d-tale. Dacă nu ne-am fi nimerit aici, acum ai fi pe drum spre Salinas, escortată de ru-

rales. Inşelând vigilenţa acestor nobili caballeros şi reducându-i până una alta la neputinţă, ţi-am dat putinţa să scapi. De-ce-ţi mai pierzi vremea cu palavre? Libertatea d-tale înainte de orice! Dacă vrei un sfat sincer — ai face bine să pleci cât mai repede... Calul d-tale aşteaptă nu departe de mine. Dispari din haciendă cât mai e timp!

Dar fugara nu se resemna să lase pradă cinicului aventurier giuvaerurile.

— Bine, atunci păstraţi pentru voi rubinul pe care l-am făgăduit fiicei tale. Celelalte, dă-mi-le!

Pedro flueră printre dinţi.

— Celelalte? Iţi închipui, seniorita, că am să dau cu piciorul averii pe care o am acum în mână şi pe care nimeni nu mi-o poate răpi? Se vede cât colo că nu ştii cu cine ai deaface.

— Bagă de seamă! Tata...

— Tatăl d-tale! Rău faci că mă ameninţi cu răsbunarea tatălui d-tale! Ştiu cât se poate de bine că nici nu există... cel puţin, cu numele pe care mi l-ai dat adineaori.

— Cum! Sunt seniorita Pacheco!

— Asta s'o spui altuia mai prost, seniorita. Povestea cu care ai încercat să ne duci de nas e o minciună sfruntată. Cunosc de ani şi ani ţinutul acesta şi ştiu că nu există niciun Pacheco la San Luis. Se vede treaba că găsind aci un biet orb cu fiica lui, izolaţi în munţi, ţi-ai închipuit că habar n'aveau ce se petrece în lume. Ţi-ai făcut prost socoteala, şi nimic mai mult!

O clipă, Mercedes rămase înlemnită. Voi apoi să vorbească, dar Pedro o întrerupse cu un gest scurt:

— Din clipa când ai intrat în camera asta, senorita, declară el, ştiam că nu eşti Mercedes Pacheco, ci Mercedes Salazar, faimoasa hoaţă căutată zadarnic de vreme îndelungata de poliţie şi de rurales. Nu frica să nu fii măritată cu un bărbat pe care nu-l iubeşti te-a silit să te refugiezi în California de jos, ci dorinţa de scăpa cu orice preţ de oamenii st pânirii şi să doseşti bine prada preţioasă pe care ai recoltat-o în Mexico şi în celelalte oraşe ale Mexicului.

CAPITOLUL 8

LOVITURĂ DE TEATRU

Declaraţiile lui Pedro buimăciseră până într'atât pe fugară că rămase ca împietrită. Pepita, care sta mereu lângă ea n'o scăpa din ochi...

— Nu-i adevărat!... se hotărî însfârşit să protesteze Mercedes. Minţi!

— Am spus adevărul curat, ripostă Indianul cu vocea cea mai calmă. Dealtminteri, totul în purtarea ta indică că am ghicit bine... Faţa ta nu mi-era necunoscută... Poza ta a fost doar atât de des afişată la posturile de rurales! Mai mult încă, frica ce o provoca la tine numele poliţiei numai, emoţia care te-a cuprins când ne-ai implorat să nu pomenim de prezenţa ta, toate astea veneau să confirme tot mai mult bănuelile mele.

Mercedes nu mai încercă să protesteze. Atitudinea ei se făcea tot mai puţin ameninţătoare. Işi da seama că Pedro era acum stăpân pe situaţie.

— Poate că ne-am putea învoi şi să împărţim bijuteriile? încercă ea.

Navajul ridică din umeri ironic.

— Devii mai împăciuitoare...

Tânăra fată făcu un semn de resemnare.

— Constat pur şi simplu că tu eşti cel mai tare. Ai câştigat partida... Dar tu nu poţi uita sforţările pe care a trebuit să le depun, primejdiile la care am fost expusă... E drept deci ca să împărţim pe din două...

— Nu împărţim nimic!

— Vrei să glumeşti?

— Deacum încolo bijuteriile sunt ale mele. Le am, le păstrez! Ar fi, zău chiar caraghios, odată ce am putut pune mâna pe pradă, să renunţ la ea de bună voie. Tu ai fost bătută de cel mai pişicheri ca tinp. Primeşte legea războiului: Viitorul îţi va da fără 'ndoială prilejul să te despăgubeşti. Libertatea ţi-o lăsăm. Socoteşte-te încă fericită!

— Nu, nici în ruptul capului nu pot primi târgul ăsta 'neruşinat!

— Păi, atunci poftim, încearcă de-ţi ia înapoi bijuteriile. Să vedem care-i mai tare!

Mercedes, cât ai clipi din ochi, se aruncă spre el încercând să-i smulga comoara, dar trebui să se oprească scoţând un ţipăt de durere. Mâna Pepitei îi apucase braţul strângându-l ca într'un cleşte de fier. In acelaş timp, metisa trăgea din brâu un pumnal lucios apăsându-i-l în piept.

— Ei, hai, poftim de-ţi ia punga, seniorita!

Pedro, care nu se clintise din loc, înfrunta batjocoritor pe fugară. Scoasă din fire, aceasta voi să se smucească de la Pepit ; dar o răsucire violentă a braţului o domoli.

— Ce te mai sbaţi astfel degeaba, seniorita, făcu atunci Indianul. Ţi-o repet: rurales şi Porfirio erau nişte potrivnici mai ceva ca d-ta. Asta nu ne-a împiedicat să-i reducem la cea mai desăvârşită neputinţă. Timp de câteva ceasuri încă n'avem nicio grijă în privinţa lor. Dece să nu profiţi de ceasurile astea?

Mercedes se simţea în prada unei mânii de nespus. Vreme de câteva minute îl cotropi cu cele mai grosolane înjurături. Apoi, gâfâind, după o scurtă pauză, zise:

— Ia seama! Ştii că ruralesii sunt numeroşi! Ei mă ştiu prin partea locului. Au să se neliniştească de lipsa prelungită a alferezului şi a oamenilor lui. Au să vie la hanciendă.

Pedro nu păru a se speria.

— Noi n'o s'aşteptăm sosirea ruralesilor, seniorita Avem câteva ceasuri înaintea noastră. Cai, slavă Domnului, ne aşteaptă destui lângă ruine. N'avem decât s'alegem pe cei mai buni şi s'o ştergem în galopul galopurilor. Pepita şi cu mine, luăm bijuteriile. Cunosc un pescar în golf, pe care l-am servit şi eu adesea; o să ne ia în barca lui şi o să ne treacă pe coasta Californiei. Totul ne face să credem că o să ne putem strecura teferi şi cu bine prin ochiurile reţelei ce a fost

întinsă ca să te prindă în ea.

Tot vorbind, navajul punea la loc cu grijă în săculeţul de piele colanul şi giuvaerurile. Nu sfârşise, când Mercedes, smulgându-se pe neaşteptate din mâna Pepitei, se năpusti asupra lui.

Câteva bijuterii se rostogoliră pe jos; fugara, scoasă din fire, părea a nu se mai sinchisi de atâta lucru. Cu amândouă mâinile strângea cu sălbătecie beregata Navajului, care, luat pe neaşteptate, încerca să s ape din strânsoarea ei.

Metisa intervenind, Mercedes trebui să se depărteze şi să se dea bătută. Cu un brânci violent, Pedro o repezi făcând-o să se rostogolească la trei paşi în mijlocul sălii, apoi întorcându-se către Pepita:

— O frânghie. *pronto!*

Metisa se grăbi să ia dintr'un cui un lasso, strâns cu grijă.

— La iuţeală, Pepita! S'o legăm buştean pe năpârca asta!

Cu puteri unite, tatăl şi fata isbutiră s'o lege. Cu greu, căci Mercedes se svârcolea cu fur e, muşcând şi sgăriind pe potrivnicii ei.

Insfârşit, istovită de sbucium, fata rămase nemişcată. Nici nu ar fi fost în stare să se mişte. Funia cu care inamicii ei o legaseră îi pătrundea în carne.

Pedro şi tovarăşa lui se ridicară apoi, îndreptâud pe cât mai mult cu putinţă dezordinea îmbrăcămintei lor.

— Ai avut o inspiraţie proastă, seniorita, ca să ne ataci astfel, declară flegmatic Navajul. Această mică încercare de rebeliune te va costa pur şi simplu

libertatea. Te vom părăsi aci la hacienda şi când excelenţii noştri amici *los rurales* se vor desmetici din somnul lor, vor avea plăcuta surpriză să te găsească şi să te recunoască. Le lăsăm bucuros premiul, să-l împartă între ei. Il vor fi câştigat pe bună dreptate, mărturiseşte o şi tu!

Mercedes, gâfăia. Nu putea răspunde... Cu membrele îndurerate, scrâşnind de durere şi ciudă, înţelese într'adevăr, că totul era pierdut... Sforţările de necrezut pe care le desfaşurase ca să scape de cei care o chinuiau acum fără milă, oboselile pe care le îndurase, toate, toate astea, fuseseră cheltuite zadarnic.

Indianul se aşezase din nou la masă... Pepita şedea lângă el. Cu privirile strălucitoare de lăcomie, nu se mai sătura să tot plimbe între degetele ei oacheşe pietrele preţioase.

— Ia te uită tată, ce frumos e diamantul ăsta! Ce minune! Toate astea trebuie să preţuiască milioane de dolari!

— A dat peste noi mare pleaşcă! Niciodată nu mi s'a ivit „o afacere" mai fericită!

— Cine-ar fi putut crede, tată, că refugiându-ne la Hacienda fără nume ca să scăpăm de bănuielile poliţiei, o să ne procopsim cu aşa avere!

Met sa ar mai tot fi vorbit, dar taică-său o opri deodată cu un gest:

— Taci! Nu mai tot pălăvri! Pune înapoi toate giuvaerurile în săculeţ Ar fi imprudent să mai zăbovim prin locurile astea!

— Los rurales nu s'au trezit încă, pa-

dre, întâmpină fata. Ei tot au să mai doarmă când s'o ridica soarele de după munţi.

— Trebue să ne folosim de acest scurt răgaz. Mă duc să împachetez câte ceva de-ale gurii... Tu vezi de cai...

Cu părere de rău, Pepita puse din nou în săculeţ bijuteriile, căci nu se mai sătura să le tot admire, apoi, după ce legă solid sforile băerelor, se întoarse spre tatăl ei:

— Unde să punem giuvaerurile?

— Ia-le cu tine... Ai să le pui în *alforjasul* calului pe care ai să-l alegi.

Strângând săculeţul la pieptul ei, frumoasa metisa ieşi. Cerul era tot foarte luminos. Cei cinci cai ai ruralessilor aşteptau la mică distanţă, în faţa ruinelor. Zărind fata, ei rămaseră nemişcaţi, ciulind speriaţi urechile.

— Hai, hai, nu vă temeţi, *amigos!*

Inaintând cu grijă, Pepita alese două animale; trăgând pe cel dintâi de frâu, sta tocmai gata să vâre săculeţul cu bijuterii în buzunarul şelii, când, deodată se întoarse tresărind... Auzise un behăit aproape detot de ea.

— Cabra!... Uitasem de tine!

Recunoscându-şi stăpâna, capra albă, care rămăsese la o distanţă măricică de frica celor cinci cai, se apropia nu fără oarecare neîncredere.

— Ia vino încoace mititico... O să trebue să ne despărţim!

Vărând în grabă bijuteriile într'unul din buzunare, tânăra fată alergă spre capră.

— *Hay de mi!* Mai porți încă colanul de flori sălbatice pe care ți l-am împletit înainte de venirea senioritei, murmură ea cu voce foarte dulce, trecând o mână mângăietoare dealungul gâtului Cabrei, care se gudura pe lângă ea. Nu crezusem că te voi părăsi atât de repede... dar n'avem încotro...

Tânăra fată ar mai fi zăbovit lângă tovarășa ei patrupedă, pe care n'o putea lua cu ea în niciun chip, când se ridică brusc, încruntând sprâncenele și întinzând speriată urechia. I se părea că aude o voce de bărbat în direcția locuinței.

— Blestem! Nu-i cu putință! Visez! murmură ea trecându-și mâna pe frunte.

Pepita rămase nemișcată timp de câteva secunde. Expresia de spaimă care se desemnase pe chipul ei se accentuă.

— Porfirio!.. Porfirio!... Ce s'o fi întâmplat o are?

Neliniștită de moarte, metisa se ridică depărtându-se de capră, care începuse din nou să behăie și se apropiă de ruinele haciendei. Ușa sălii celei mari desena un dreptunghiu luminos în noapte.

Cu mii de precauțiuni tânăra fată continua să se apropie de prag. Se opri în două rânduri, cu inima bătândă. Acum deslușea bine cuvintele pe care Porfirio le adresa tatălui ei.

— Credeai că mă dăduseși gata? se auzea vocea aventurierului. Ehei, măi abea începe jocul meu! Dacă fiicăta n'ar fi fost atât de grăbită să se întoarcă la tine, ar fi avut desigur grijă să mă lege mai zdravăn... Această mică neglijență

schimbă straşnic situaţiile noastre... N'o lua aşa de repede! Voiai să şi ştergi puţina E prea târziu acum! Hai, spune-mi repede unde ai pus giuvaerurile, dar repede!

Pepita, în clipa aceasta, putu cu greu să-şi stăpânească un ţipăt de mânie. Indrăznind să mai facă un pas în direcţia uşii, se aplecă uşor. Ii fu uşor atunci să zărească pe Porfirio care, cu revolverul în mână, sta pe ultima dreaptă a scării pe care coborîse, ţinând în respect pe Navajo, care ridicase jalnic mâinile,

Metisa îşi duse mâna la cingătoare... Socotea să scoată revolverul şi să răpuie pe omul cu fularul violet, care intervenise într'un chip atât de neprevăzut. O sudoare rece îi îmbrobonă fruntea când îşi dete seama că-şi uitase arma in culoar, înainte de a coborî. Atunci, după o scurtă şovăială, tânăra fată se trase înapoi, şi ferindu-se de a stârni cel mai mic zgomot care să fi putut trezi atenţia aventurierului, se întoarse din nou, în fugă, spre locul unde aşteptau caii şi capra albă.

CAPITOLUL 9

PORFIRIO DĂ CĂRŢILE PE FAŢĂ

Ocupaţi cum erau s'o aducă pe Mercedes în neputinţă de a le face vreun rău, Navajul şi fiica lui nu se mai gândiseră la aventurier, pe care cele două femei îl răpuseseră şi-l legaseră. Dar abia ajunsese Pepita în sala cea mare, târând după ea pe fugară, că aventurierul şi începu să facă toate sforţările ca să scape de legăturile lui. Un timp, toate străduinţele lui de a-şi recăpăta libertatea; fură lipsite de succes, frânghiile îi pătrundea cumplit în carne... Sudoarea îi şiruia pe obrazul ars de soare...

Totuşi, oricât de delicată se afirma situaţia lui, Porfirio nu desnădăjduia. Ochii lui, arşi de piperul pe care i-l aruncase metisa, îl făcea să mai sufere mult; înfruntând toată durerea de nedescris, se svârcolea ca turbat în legăturile lui.

Timp de cinci minute, prizonierul se

smuci cu'nverşunare. Când şi când oboseala îi ajungea atât de puternică încât trebuia să se oprească timp de câteva clipe, apoi, strângând din dinţi, se apuca din nou de lucru.

Insfârşit, sforţările necurmate ale aventurierului începură să dea roade. Unul din noduri cedă. Stăruind înainte cu răbdare, izbuti să-şi libereze braţul drept, apoi, opintindu-se de zid făcu tot felul de mişcări ca să-şi libereze şi celelalte membre.

Liberarea picioarelor şi a braţului său s'âng nu mai fu oarecum decât un joc pentru Porfirio. Scotocind apoi repede prin buzunare, scoase lampa electrică pe care Pepita nu se gândise să i-o ia, atât fusese de grăbită să intre în sală ducând cu ea bijuteriile. Un ţăcănit uşor se auzi, o dungă luminoasă mătură podeaua culoarului.

Un zâmbet lumină atunci faţa încă umedă de lacrămi a aventurierului. Ochii lui, încă uşor voalaţi de dureroasa arsură a piperului, desluşiră vag revolverul pe care metisa îl uitase, aproape detot de el... Intinse doar mâna şi-l luă.

— Nu mai e un minut de pierdut!...

Stingând din nou lampa, Porfirio se apropiă de scară. Nu-i trebui mult timp ca s'o zărească pe Mercedes, care se zvârcolea pe jos în legăturile ei. Aproape de tot de fugară, Indianul Navajo, care trimese-se pe fiică-sa să pregătească caii pentru fuga lor, vâra în nişte desagi merinde şi codri de mămăligă.

Cu nesfârşite precauţiuni, aventurierul

îndrăzni să coboare primele trepte ale scării. Pedro s-a în clipa aceasta cu spatele la el. Împrejurările îi erau prielnice. Doar Mercedes, care ridicase uşor capul, îl zărise.

Timp de câteva clipe, aventurierul temu ca nu cumva prizoniera să nu-l trădeze, dar, dezamăgită şi dornică de a se răzbuna pe Indian, ea nu rosti niciun cuvânt. O rază de speranţă strălucea în ochii ei Fără îndoială că spera că noul venit nu va fi pentru ea un duşman tot atât de neînduiător ca şi Indianul, care rămase nesimţitor faţă de rugile şi de ameninţările ei.

— Hai!... Mâinile sus, *amigo!*

Pedro tresări. Se aştepta atât de puţin la intervenţia aceasta furtunoasă! Întorcându-se, cu desagile pline de tot în mâini, îl zări pe Porfirio, care, ajuns acum în josul scării se îndrepta spre el ameninţându-l cu revolverul.

— Sus mâinile, ţi-am spus!

Navajul înţelese după tonul hotărît al noului venit că nu va şovăi să tragă la cea mai mică mişcare suspectă din partea lui, astfel că se resemnă să i se supuie...

Dezamăgirea şi uimirea lui Pedro nu cunoşteau margini. Se crezuse, definitiv în afară de orice primejdie şi iată că, chiar în momentul în care era gata să părăsească pentru totdeauna ruinile care-i serviseră de refugiu timp de câteva luni, un adversar pe care-l crezuse redus la neputinţă, îi încurcase planurile...

Un zâmbet ironic lumina chipul aventu-

rierului pe care uluiala vecinului său îl înveselise la culme.

— Ei, *amigo*! începu el batjocoritor. Eşti cam grăbit pe cât se pare. Voiai să ne şi părăseşti şi-ţi îndopai desagile cu de-ale gurii! Dă-mi voie să te felicit! Pentru un orb ca tine, scoţi destul de bine lucrurile la capăt. Precum se pare, te pregăteai de o călătorie mai lungă.

— Du te dracului! mormăi Indianul, furios.

— Să mă duc dracului? Nici decum! Mă simt foarte bine aici Şi apoi, mai am nişte mici afaceri de regulat!... Constat că ai ţinut să mi uşurezi sarcina şi ţiu să-ţi mulţumesc din adâncul sufletului!

Spunând aceste cuvinte, aventurierul arătă pe prizonieră.

— I-ai luat bijureriile, urmă el apoi. Unde sunt?

Pedro scutură furios din cap:

— Asta n'ai s'o afli niciodată, senior Porfirio.

— La ce bun să te încăpăţânezi? Acum partida e pierdută pentru tine, Credeai că mă dăduse gata? Ehei mai va... abia începe jocul pentru mine. Dacă fiică-ta nu s'ar fi grăbit să se 'ntoarcă mai repede la tine, ar fi purtat de grijă să mă lege mai zdravăn. Această mică neglijenţă schimbă straşnic situaţiile noastre.. N'o lua aşa repede. Voiai să ştergi putina? Acum e prea târziu. Hai, spune repede unde ai pus bijuteriile, dar repede!

Acestea erau vorbele pe care le auzise, de dincolo de uşă, fata Indianului. Aventurierul era atât de ocupat să-l observe

pe Navajo, încât nu văzu faţa înspăimântată a Pepitei care se arătase timp de câteva clipe în uşa întredeschisă.

— Nu vrei să vorbeşti? N'ai decât. Fără îndoială că prizoniera va fi mai gurativă.

Cu arma mereu indreptată asupra Navajului, Porfirio se adresă lui Mercedes:

— Unde sunt bijuteriile?

Tânăra fată păru că şovăie timp de câteva clipe, apoi buzele i se întredeschiseră:

— Pepita a ieşit şi le-a luat cu ea, declară ea.

— *Cuerpo de Cristo!*

Aventurierul întorsese uşor capul în direcţia uşii. Mişcarea aceasta era cât p'aci să-i fie fatală Profitând de aceste câteva clipe de neatenţie Pedro se năpusti asupra duşmanului său şi-i răsuci încheietura mânii drepte, astfel că îndreptă în altă direcţie arma care-l ameninţa. O detunătură.., Gloanţele se înfipse în perete.

Se încinse îndată o luptă groaznică, corp la corp.

Sub ochii lui Mercedes neputincioasă, se năpustiră sălbatic unul asupra altuia. La începutul luptei, revolverul lui Porfirio căzuse la doi paşi de ei, aşa că fiecare din potrivnici se străduia întinzând mâna să-l apuce.

Pedro. a cărui mlădiere era foarte mare, se svârcolea ca o şopârlă sub pumnul solid al aventurierului, luptând cu turbare să-şi recapete libertatea mişcărilor sale.

Porfirio scoase deodată un strigăt de furie:

— Câine blestemat!

Indianul îi pusese o piedică îndemânatică făcând pe adversar să-şi piardă echilibrul. Acesta se ridică repede dar peste o clipă se prăbuşiră amândoi lângă masa, care se răsturnă. Tot mai disperat de rezistenţa ce i-o opunea Navajul, Porfirio îl copleşea cu grindini de pumni, Pedro continua totuşi să-i ţie piept; într'o sforţare supremă, isbutise să pue mâna pe armă.

Pricepând primejdia şi încleştând atunci pumnul vrăjmaşului său, aventurierul se încorda să abată revolverul pe care Indianul se căznea să-l îndrepte spre pieptul lui.

Un nou foc scăpă şi gloanţele se înfipse într'o bârnă din tavan. Mercedes, îngrozită scoase un strigăt; dar aproape în aceeaş clipă, Porfirio era în picioare, Inainte ca Indianul să fi avut timp să fi îndreptat spre el arma şi să fi apăsat încă odată pe trăgaci, el îi trase o lovitură grozavă în falcă.

Pedro se clătină. Rezemat de perete, încercă timp de câteva clipe să-şi păstreze echilibrul. Dar un rezistibil uppercut al adversarului său îl făcu să se prăbuşească fără cunoştinţă pe jos.

Cu o lovitură bruscă de picior, aventurierul zbură revolverul cât colo. Apoi rămase o clipă nemişcat, gâfâind, ştergând cu dosul mânecii sudoarea şi sângele cu care-i era mânjită faţa.

Lupta fusese grea Porfirio nu fusese

cruţat nici el de furiosul lui adversar; hainele-i erau sfâşiate, pumnii jupuiţi.

Cu toate acestea, omul cu fularul violet nu stătu mai multă vreme ca să-şi recapete r. suflarea şi să contemple corpul In ianului, întins la picioarele lui. Ştia că d n clipă în clipă Pedro îşi putea recăpăta luciditatea şi reîncepe lupta.

Ingenuchie lângă învins şi băgând mâna repede în buzunar, scoase o pereche de cătuşe pe care le petrecu cu grabă în jurul mâinilor Indianului. Brăţăr le de fier se închiseră cu un zgomot surd,

— Bijuterii îţi râvnea inima? Ce ai căutat ai găsit!

Şi observând o frânghie care atârna în perete, Porfirio o luă şi legă cobză picioarele Indianului.

— Acum, am să mă simt mai liniştit în privi ţa ta, *amigo*. Cum sunt silit să lipsesc câteva momente de lângă tine ca să regulez unele socoteli cu drăguţa ta de fiică, măsurile acestea de prevedere erau absolut necesar ca să te 'mpiedic să ştergi putina...

Indianul nu părea defel în stare să fugă în acest moment... Pumnii adversarului îi umflaseră grozav faţa. Sângele îi mai curgea din buzele crăpate şi din nas. Ochii, mereu închişi, aveau cearcăne vinete de jur împrejur.

— Acum, mititico, vine răfueala între noi doi!

Stăpânindu-şi istovirea ce o simţea, Porfirio se întoarse către prizonieră. Aceasta nu se mai sbătea. Cu faţa în-

cruntată, ursuză, zăcea nemişcată la trei paşi de masa pe care cei doi luptători o răsturnaseră.

— Ştii unde a dus Pepita bijuteriile? Fata stă u câteva clipe în cumpănă.

— Serviciu pentru serviciu, senior Porfirio, declară ea însfârşit. Dacă vrei să ştii unde sunt bijuteriile, trebue să mă liberezi numaidecât!

— Să te liberez? Eu? Dar ce, am mâncat lauri? De luni de zile umblu după tine, de luni de zile mă sbat să te înşfac, şi ai vrea, pentru o simplă informaţie, să-ţi redau libertatea! Prost mă mai cunoşti!

— Atunci, refuzi?

— Hotărît!

— Dacă-i aşa, nu spera să mă faci să scot o vorbă. N'o să ştii niciodată unde sunt bijuteriile.

— Cu atât mai rău!... Am să mă descurc în alt chip, mititico! De oarece ţii să-ţi agravez cazul, n'ai decât! Ai să ţi muşti degetele că ai tăcut.. Dar, destulă vorbă. Blestemata de metisă poate în vremea asta să fugă. Am s'o constrâng eu să mărturisească unde-i comoara ce mi-a şterpelit-o adineauri.

O expresie de 'ndoială trecu pe faţa captivei.

— Metisa e mai isteaţă ca un diavol. Primejdia nu o înspăimântă.

Mercedes ar mai fi vorbit multă vreme, dar vecinul ei, grăbit, părăsise sala. Afară, plimbă cu îngrijorare o privire prinprejur.

Tropotul unei galopade îl smulse repe-

de pe aventurier din contemplaţia lui.

— Mii de draci! A fugit!

Mai ţinând în mână revolverul ce avusese prevederea să-l ridice de jos înainte de a ieşi, Porfirio se repezi spre locul unde ruralesii î-i lăsaseră caii. Ochind un armăsar care păştea paşnic, îl încălecă, apoi, chinuind nemilos cu pintenii coastele nobilului animal, se năpusti în galop spre potecă...

In lumina lunii, călăreţul putea acum desluşi silueta unui cal roib care se depărta în goană.

De şeaua calului lui Porfirio atârna un lasso. Aventurierul îl apucă repede. Cunoscând îndeajuns greutăţile locurilor, îşi putea uşor închipui că fugara se va vedea nevoită s'o încetinească mult în momentul când va intra pe brână.

Deja Porfirio putea constata că distanţa între el şi calul roib scădea. Ba acesta încurajat se opri detot. Atunci, sărind jos, cu lasso-ul în mână, călăreţul se îndreptă spre el.

— Afurisit lucru! bombăni el. Unde dracu e metisa?

Intr'adevăr, apropiându-se de animal, Porfirio se putea încredinţa că nu era călărit de nimeni. Trase o înjurătură.

— Pricep acum tot! A fost numai o viclenie ca să mă îndepărteze şi să mă arunce pe-o urmă greşită!... In vreme ce eu porneam ca un nătărău, diavoliţa asta avea să aibă tot timpul ca să se ducă să-şi libereze părintele şi să puie la loc sigur bijuteriile furate!

Se aruncă iar pe armăsarul lui şi, făcând cale întoarsă, Porfirio ajunse în mai puţin de zece minute iar la ruine. Sărind jos, se apropie cu revolverul în mână de uşă.

Putu constata peste o clipă că temerile lui nu era întemeiate. Prizonierul, tot leşinat, zăcea tot în locul unde-l lăsase; cât despre Mercedes nici ea nu se clintise. Doar privirile ei luătoare în râs, îl ţinteau pe Porfirio. Fără 'ndoială, ea se bucura de ciuda adâncă a aventurierii lui.

— Comedia aceasta a durat prea destul! mormăi călăreţul întorcându-se către fugară. Odată pentru totdeauna vrei să-mi spui unde sunt bijuteriile?

— Cum vrei să ţi pot spune? Eu la mine nu le am!

— Iţi repet: ia aminte! Iţi agravezi grozav cazul tău!

— De vremece eşti un copoi atât de isteţ, senior Porfirio, de ce nu cauţi singur? Ai un nas admirabil! Mă mir că nu le-ai adulmecat încă. Tot ce-ţi pot spune e că diavoliţa nu s'a mai întors acasă. Dacă vrei s'o găseşti, lucrează repede. E o mare pişicheră.

Tot mai înciudat, Porfirio ieşi: Vreme multă dădu târcoale ruinelor, fără folos.

Cu toate acestea, tot urmându-şi cercetările, el putu constata că şi calul său, şi al fugarei, cât şi ceilalţi cai se găseau toţi în apropierea ruinelor şi gârliţei. Asta îl făcea să creadă că aceea pe care o căuta nu încercase să se depărteze. Fără doar şi poate se ascundea pe undeva. pe după stâncile numeroase ale locului,

Deodată un behăit îl făcu să tresară. Aventurierul se ghemui jos, ţinându-şi răsuflarea, apoi după ce mai aşteptă o clipă, se hotărî să se furişeze spre dreapta.

Un nou behăit, însoţit de un foşnet de frunze se mai auzi după alte trei minute şi Porfirio putu desluşi o formă albă care se desprindea dintre tufişurile de ferigă ce creşteau nenumărate printre zidurile groase ale stâncilor.

Tot mai încredinţat că se află pe calea cea bună, aventurierul mai făcu vreo zece paşi. Intinzând mâna, se pregătea să apuce capra, care se oprise la o mică depărtare, când un lâşâit nefiresc îl făcu să se 'ntoarcă subit.

— Ei ce-o fi asta?

La mai puţin de zece metri de locul unde ajunsese, Porfirio zări nsfârşit o siluetă pe care o recunoscu dela prima aruncătură de ochi. Era Pepita, care, ivindu-se de după un desiş, se repezi în fugă printre stânci încercând să-i scape.

— Acu i acu, fetiţo! De astă dată nu mi mai scapi!

Dorinţa de a birui pe metisa asta vicleană care juca de atâta vreme, insufla aventurierului o energie nouă. Dominând slăbiciunea pe care o resimţea, începu să alerge ca un nebun, făcând sforţări ca s'o ajungă pe fugara care, nespus de agilă, ţuştea ca o şopârlă prin deşişuri.

In câteva rânduri, Porfirio trebui totuşi să se oprească mormăind. Bălăriile întocmai ca nişte reptile, îi înconjurau picioarele, riscând să-l facă să cadă şi întâr.

ziând considerabil avansul pe care-l avea. Un timp oarecare, i se păru că tânăra fată o să-i scape. O vedea uneori ivindu se la vreo treizeci de paşi, de el, ca o nălucă în lumina lunii, apoi reluându-şi goana nebună.

— Opreşte-te, diavoliţo! Opreşte-te, că de nu trag!...

In două rânduri, aventurierul îşi descărcă arma, fără să ţintească, sperând că o va intimida pe fugară. Dar ea continua să alerge dealungul puntei stâncoase cu riscul să-şi frângă gâtul...

Acum Pepita se aventura pe un teren extrem de greu. Pietrele ascuţite îi tăiau cu cruzime talpa piciorului şi-i sfâşiau mâinile. Totuş, ea se depărta mereu. Părul ei lung flutura în vânt. Adesea întorcea capul, sperând că urmăritorul ei, mai puţin familiarizat cu regiunea aceasta sălbatică, va şovăi dacă s'o mai urmărească. Dar Porfirio, stăruitor, înainta mereu Se părea chiar a fi câştigat teren.

Timp de trei minute încă fiica Navajului continua s'o tulească pe pantă. Faleza aproape dreaptă, cobora coţţoroasă. Cu curaj, fugara îşi da drumul s'alunece, acăţându-se cum putea de ciocurile ieşiturilor. Uneori chiar, se pomenea balansându-se deasupra vidului şi adversarul ei se pu ea teme să n'o vadă rostogolindu-se în fundul prăpastiei; apoi, nesus de agilă cum era, ea sărea pe o platformă vecină, reluând atingere cu pământul şi începând să coboare din nou.

Pepita tot mai speră să scape de neînduratul ei urmăritor; totuşi, cu cât se

depărta mai mult, cu atât i se întuneca fața, constatând că greutățile terenului nu izbuteau totuşi să-l descurajeze pe aventurier.

Curând chiar, metisa trebui să se oprească. Ii scăpă un strigăt de ciudă. Prăpastia se deschidea la doi paşi dinaintea ei. Orice retragere îi era tăiată. Inainte de cinci minute, cel de care dorea atât să scape, avea s'o ajungă...

Un fulger scăpară din ochii Pepitei. Mâna ei nervoasă se îndreptă spre cingătoare. Apucă pumnalul de care nu se despărțea niciodată, apoi, sprijinindu-se cu curaj de peretele falezei. aşteptă reținându-şi respirația, făcându-se mică de tot şi sperând că Porfirio va face cale întoarsă.

Dar obstacolele de tot felul nu descurajeau câtuşi de puțin pe îndârjitul urmăritor. Continua să sară din stâncă în stâncă, fără să-i pese de ameţeală. Scosese un strigăt de bucurie constatând că tânăra fată, neînstare să meargă mai departe, era ca şi in mâinile lui,

— Hai! Predă-te! Vezi doar bine că nu mai ai încotro!

— Niciodată!

Pepita rămăsese nemişcată, întocmai ca o statuie, strângând mereu pumnalul în mâna ei crispată.

— Opreşte-te! Totul e înzadar! Orice retragere îţi e tăiată!

Metisa nu răspunse. Timp de câteva clipe ea se ghemui, încordată toată, apoi brusc, brațul ei se destinse. Repezise pum-

nalul în direcţia aventurierului, a cărui siluetă se desprindeă nedesluşit lângă o stâncă albă învecinată.

— Viperă!...

Porfirio se aplecase brusc. Nu fu însă destul de repede ca să evite arma, care i se înfipse în braţul stâng.

Durerea pe care o resimţi în clipa aceasta fu atât de puternică încât era cât p'aci să-şi piardă echilibrul, dar apoi, smulgând curajos arma care-i pătrunsese adânc în carne, se năpusti spre fugară, fără ca să se sinchisească de sângele care-i curgea abudent dealungul mânecii.

Pepita voi să evite ca inamicul s'o ajungă. Trăgându-se înapoi cu un pas, părea a nu şovăi să se arunce în prăpastie, când simţi deodată pe aventurier înhăţând o vajnic de bluză.

— Ha! Am pus însfârşit mâna pe tine, ticăloaso!

Furioasă, fiica Navajului începu să se zbată... Buza i se sfâşia... Intorcându-se brusc, muşcă pe agresorul ei cu cruzime, fără ca să izbutească totuşi să-i scape.

— Sunt pierdută, gâfâi ea, dar ai să mori şi tu, câine!

Şi cum metisa făcea sforţări ca să atragă duşmanul pe marginea platformei şi să-l târască după ea în prăpastie, Porfirio văzând primejdia ce-l paşte, nu mai şovăi şi se hotărî să se folosească de mijloacele cele mari. Cu mâna dreaptă strânse de gât pe fugară şi o respinse cu atâta violenţă încât capul i se izbi de stâncă... Scoţând un răget de durere, fiica Navajului căzu jos, doborîtă. Ar fi că-

zut în prăpastie dacă adversarul ei n'ar fi reținut-o.

— Acum nu-mi scapi!

Metisa nu mai încercă să reziste. Lovitura fusese atât de puternică încât își pierduse cunoștința. Sângele care-i curgea prin părul des, șiruia dealungul obrazului frumos.

Porfirio își dădu repede seama de gravitatea stării fugarei. Un moment, se opri, gâfâind, istovit de sforțarea pe care o făcuse. Brațul stâng, str. puns îi atârna neputincios și-l făcea să sufere cumplit. Sângele îi curgea mereu dealungul mânii.

— Haide, își spuse el singur. O ultimă sforțare, băiete!

Ridicând nu fără greutate trupul neînsuflețit al Pepitei, Porfirio și-l încărcă pe umeri, apoi, cramponându-se cu mâna lui liberă de stâncile vecine, începu să facă drumul înapoi, spre ruine...

In câteva rânduri aventurierului i se păru că va fi silit să renunțe de a duce până la capăt încercarea. Slăbit de rană, înainta, întocmai ca un automat. De șapte ori trebui să depuie jos lângă el pe stânci trupul nemișcat al metisei înainte de a porni din nou la drum...

Insfârșit, după o oră de sforțări, Porfirio ajunse la ruine. Reunind ultimele forțe care-i mai rămăseseră, trecu pragul haciendei, apoi după ce depuse pe Pepita pe culcușul de paie, se lăsă și el să cadă pe o laviță, gâfâind.

Cât timp rămăsese oare aventurierul astfel? I-ar fi venit greu să spuie... He-

moragia se oprise şi sângele se închega dealungul mânecii. Când se smulse din toropeală, luminile sidefii ale zorilor păleau la orizont şi vârfurile munţilor învecinaţi apăreau, înconjuraţi de un uşor văl de negură ce se lăsase peste noapte.

Trecându-şi mâna peste frunte, Porfirio privi împrejuru-i. Braţul rănit părea amorţit. Metisa sta tot nemişcată pe locul unde o depusese. Istovită de oboseală şi de emoţie Mercedes nu mai încercase să se descotorosească de legăturile ei şi adormise şi ea adânc. Doar Pedro îşi revenise în fire Multiplicând fără întrerupere sforţările, se îndârjea a căuta să se libereze de cabriolete, dar învingătorul lui ştiuse să ia precauţiuni sigure; brăţările de oţel ţineau bine.

Ridicându-se cu greu, aventurierul se îndreptă spre dulap. Timp de câteva clipe scotoci prin rafturile pline de praf O exclamaţie de satisfacţie îi scăpă însfârşit. Descoperise o sticlă plină pe jumătate de aguardiente.

— O duşcă două, o să-mi mai redea puterile! oftă el. Simt grozavă nevoie!

Ducând sticla la gură, Porfirio înghiţi cu deliciu câteva sorbituri de alcool. Se simţi îndată mai bine. O roşaţă uşoară îi coloră pometii obrajilor,

„*Dios mio!* Mă simt mai bine. Par'că reînviez!

Smulgându-şi o bucată din cămaşe, aventurierul îşi văzu de rană, pansând-o şi bandajând-o. Se putu încredinţa că, deşi pumnalul metisei pătrunsese adânc

în carne, rana nu prezenta nicio gravitate.

— O să-mi rămâie o cicatrice frumoasă în amintirea aventurii mele la hacienda fără Nume şi atâta tot! murmură el ridicând capul.

Cei doi rurales mai dormeau încă adânc într'un colţ. Toate încercările lui Porfirio ca să-i trezească din toropeală, căci avea acum nevoie de ajutorul lor, rămaseră zadarnice.

— La urma urmelor să văd ce pot face şi singur. Să i ia naiba pe adormiţii ăştia. Să ne ocupăm acum de mititica şi de giuvaeruri.

Fără ca să-i pese înjurăturile şi de blestemele Navajului care se svârcolea în cătuşele lui. Porfirio se apropiă de Metisă, apoi, îngenuchiând lângă ea îi apucă mâna care atârna inertă.

— Ai omorât-o câine! strigă Indianul.

— N'aibi nici grijă, *amigo!* E numai ameţită. Dacă nu-şi făcea de cap şi-ar fi putut evita aceasta mică neplăcere; în disperare de cauză, am trebuit să mă hotărăsc s'o ameţesc. Dacă aşi fi şovăit, am fi făcut amândoi o tumbă minunată în fundul prăpastiei şi vulturii pleşuvi s'ar ospăta acum din cadavrele noastre!

Aventurierul se întrerupse brusc... Privirile i se opriseră asupra săculeţului de piele pe care metisa îl mai avea la cingătoare.

— Bijuteriile! Nici nu mă mai gândeam la asta.

La început, metisa, care se pregătea să fugă cu tatăl ei, ascunsese bijuteriile în-

tr'un buzunar al şelii, apoi, constatând întoarcerea lui Porfirio, nu mai avu decât un gând: să puie la loc sigur roadele jafului ei şi să scape cu orice preţ de urmăririle aventurierului.

Ca să câştige timp, vicleana fată de Indian dusese atunci unul din cai înspre potecă; se ştie cu câtă uşurinţă svăpăiată se lăsase prins în cursă Porfirio repezindu-se în urmărirea lui. Diversiunea aceasta îngăduise Pepitei să câştige un bun sfert de oră. Ducând cu ea săculeţul cel preţios, se depărtase în grabă, însoţită de Cabra în direcţia opusă celeea pe care apucase adversarul ei.

Poate că Porfirio n'ar fi izbutit s'o regăsească pe fugară, dacă la un moment dat behăitul caprei albe nu o trăda. Văzând pe adversarul ei venind deadreptul spre ascunzătoarea ei, metisa se înfricoşă şi o luă la goană cât o ţineau picioarele. Porfirio îi zărise silueta în lună şi urmărirea se sfârşise în paguba îndrăzneţei fete.

Aventurierul se aplecă repede şi desfăcu legăturile săculeţului, apoi îi răsturnă pe masă conţinutul. Bijuterii, inele şi pietre preţioase nenumărate între care şi faimosul rubin pe care Mercedes îl făgăduise Pepitei, scânteiau toate pe scândura mesei. Dar zadarnic căută Porfirio colierul de perle... Dispăruse ca prin mister...

CAPITOLUL 10

TRIUMFUL LUI PORFIRIO

Aventurierul, surprins, mai vârî odată mâna înfigurată în săculeț, ca să se încredințeze că nu se înșelase... De colier, nici urmă! Nemaiștiind ce să creadă, era gata să caute prin cingătoarea metisei, când aceasta din urmă lăsă să-i scape un oftat ușor. Pleoapele i se întredeschiseră și privirilei întunecate se ațintiră asupra dușmanului ei, cu o nespusă expresie de spaimă:

— Nu-i cu putință! murmură ea cu glas scăzut.

— Ba da! sunt chiar eu, șerpoaico... M'ai adus într'un hal destul de prost, dar slavă Domnului, mă mai simt în stare să te ajut și pe tine.

Intinzând mâna, aventurierul apucă un urcior cu apă, apoi întorcându-se spre vecina lui începu să-i scalde fruntea. Nemișcată, metisa îl lăsă, scoțând din când în când câte un geamăt ușor.

Timp de zece minu'e, Porfirio uitând propria lui stare de istovire, dădu ajutor Pepitei...

— Lovitura a fost straşnică fetiţo; era cât p'aci să dai ortu... Dar fii pe pace! Peste câteva zile n'ai să mai ai nici pe dracu. Dealtminteri ai să ai tot răgazul să te refaci la închisoarea din Salinas!

— La închisoarea din Salinas?

Fizionomia tinerei fete exprima în momentul acesta o spaimă de nedescris.

— Ei, doar nu te aşteptai ca stăpânirea să-ţi acorde o distincţie onorifică pentrucă ai fost prinsă în flagrant delict de furt? obiectă zâmbind aventurierul. Tatăl tău şi tu aveţi de dat socoteli justiţiei pentru multe şi multe.

— Padre! Unde e padre?

Metisa se ridicase deodată în capul oaselor. După ce privi în jurul ei nu-şi putu reţine un gest de mânie zărind legat buştean pe Navajo care se astâmpărase în fârşit după ce înţelesese inutilitatea svârcolelilor sale.

— Vezi bine acum, că nu-ţi mai foloseşte la nimic să mai faci pe şireata, reluă Porfirio, căruia nu-i scăpase emoţia vecinei sale. Am pus stăpânire pe bijuteriile şi pietrele preţioase pe care le-ai furat. Totuşi am să-ţi mai pun o întrebare... Ce ai făcut cu colierul de perle?

Pepita tăcu timp de câteva clipe schimbând o privire repede cu Navajul care o privea şi el acum, apoi un zâmbet uşor îi lumină chipul:

— Deoarece eşti atât de dibaci, senior Porfirio, caută-l chiar d-ta, spuse ea în-

sfârşit... Fără 'ndoială că ai să izbuteşti să-l găseşti.

— N'am timp de pierdut! Ai să-mi spui numai decât unde ai ascuns colierul de perle!

Cu toate ameninţările lui Porfirio, metisa se închise într'o muţenie sălbatecă, părând că se bucură de exasperarea în prada căreia se afla biruitorul ei.

Porfirio şi-ar mai fi reînoit odată întrebările, când deodată, o voce bărbătească se auzi în direcţia scării silindu-l să întoarcă capul.

— Blestemata asta doar n'o să-l ia cu ea în iad! Căci am hotărît să-i închei zilele...

O siluetă se ivi la intrarea pivniţei. Porfirio recunoscu cu uşurinţă pe şeful ruralesilor care, cu faţa congestionată, cu hainele pline de praf şi de păienjeniş, se smulsese în sfârşit din somnul lui adânc.

— Lasă, n'aibi nicio grijă alferez. In timp ce dormeai cu pumnii strânşi iar oamenii d-tale îţi imitau exemplul, eu am putut face bună treabă.

Interpelatul, al cărui mers nu părea încă foarte sigur, schiţă câţiva paşi în zig-zag. Privirile lui întârziau bănuitoare asupra aventurierului care-i adresase cuvântul.

— Ei, ia te uită! exclamă el însfârşit. Păi e Porfirio Benavente, poliţistul pornit în urmărirea hoaţei, Mercedes Salazar, care a izbutit să ne scape până acum.

— Cred că s'a isprăvit şi cu escapadele ticăloasei ăştia, întâmpină Porfirio

arătând pe prizonieră, care tocmai se trezise şi care-şi plimba ca uluită privirile în jurul-i, întrebându-se dacă nu era cumva jocul unei halucinaţii.

Alferezul îşi trecu mâna peste frunte. Ii venea greu să creadă în realitatea faptelor.

— Mercedes Salazar arestată! Imi vine a crede că visez! Dar cum ai izbutit?...

— Ei Doamne, n'a fost tocmai uşor, dar după rezultatele obţinute nu regret greutăţile îndurate,

Şeful ruralilor se aşezaseră pe o laviţă.

— Dar pe Pedro dece l-ai arestat?

— Pedro şi fiică sa sunt şi ei prizonierii mei, răspunse.. Demult speram să-i prind asupra faptului. Acum nu vor mai putea tăgădui.

— Dar bine, eu credeam că Navajul e orb.

— Fii sigur că are ochii mai buni ca d-ta, alferez! Orbenia lui nu era decât un vicleşug, ca să ne poată induce mai uşor în eroare. Te-ai lăsat prins în cursă.

— Şi a bătut joc de mine! mormăi alferezul. Dar cum de ai venit la hacienda asta?

— V'am luat-o cu mult înainte, Alferez.

— Ne-ai luat-o înainte? Dar atunci, te-ai ascuns?

— Ii cerusem lui Pedro şi fiică-si să nu vă pomenească nimic de prezenţa mea. Trebue să-i felicit în privinţa asta, căci au păstrat cea mai desăvârşită discreţie..

—Totuşi, dacă ne uneam sforţările ei n'am fi putut înlătura toate complicaţiile ace-

stea supărătoare?

— Sunt întru totul de părerea d-tale, alferez: totuşi, deşi urmăream aceeaşi pradă, făceam partidă aparte. Unindu-mă cu voi, aşi fi trebuit să părăsesc orice speranţă de a pune mâna pe premiul făgăduit pentru prinderea lui Mercedes Salazar. Acum îmi va fi acordat fără de nicio contestaţie posibilă. E tot ce doream făcând pe „cavalerul izolat" şi vezi că manevra mea n'a ieşit prea rău.

Alferezul îşi muşcă buzele. Îi era tare ciudă că se vedea întrecut de rivalul său, care, singur detot, izbutise să facă prizonieri pe hoaţa de bijuterii pe falşul orb şi pe fiica sa.

Totuşi, alferezul ascunse repede dureroasa lui desamăgire. Silindu-se să zâmbească, zâmbet care semăna mai mult cu o schimonositură se ridică şi se îndreptă spre cei doi rurales care mai zăceau întinşi pe jos:

— Hai, netrebnicilor! In picioare!

Sgâlţâiţi straşnic şi dăruiţi cu câteva lovituri de picioare, cei doi bărbaţi se ridicară mormăind şi frecându-şi cu pumnii pleoapele îngreuiate de somn.

— Ce se petrece?

— Unde suntem?

— Sus! In picioare, că de nu vă trântesc la carceră, când om ajunge la Salinas!

Efectul acestei ameninţări nu se lăsă aşteptat. Cei doi bărbaţi se ridicară repede pe când alferezul se întorcea spre intrarea pivniţei unde apăruseră două siluete:

— Hai, apropiaţi-vă Domingo! Leon!
Cu capul butuc, cu mersul şovăitor cei interpelaţi încercară câţiva paşi. Cu ochii măriţi de uimire contemplau pe Mercedes şi pe Indianul Navajo.
Profitând de faptul că atenţia vecinului ei se îndreptase într'altă parte, Pepita se ridicase. Dar pecând încerca o mişcare de retragere în direcţia uşii, simţi o mână încleştându-i-se în jurul braţului.
— Domol fetiţo, prea eşti grăbită! Stai frumos aici! Iţi închipui cumva că o să te lăsăm să pleci aşa, singură singurică? Fii încredinţată că ţinem cu tot dinadinsul să te însoţim la Salinas, dar, înainte de toate, ştii foartbine e că am a-ţi cere o informaţie.
— N'am ce să-ţi spun!
— Unde-i colierul de perle?
— Degetele poliţistului strângeau tot mai tare braţul fetei care nu se putu opri să nu strige:
— Mă doare, senior Porfirio!
— Ce ai făcut cu colierul? Hai răspunde!
Trudă zadarnică. Oricât şi-ar fi înmulţit poliţistul ameninţările, metisa nu-şi părăsea muţenia ei încăpăţânată,
— Să stăruia atât? declară atunci alferezul ridicând din umeri, vipera asta tot n'are să spuie nimic!
— Ducă-se dracului!
Pierzând nădejdea că va mai putea obţine cea mai mică desluşire dela prizonieră, Porfirio îi puse şi ei cătuşe la mâini, apoi, adresându-se lui Leon care aştepta lângă el: — Poartă de grijă ca

blestemata asta să nu ne scape.

— Fiţi fără de grijă, senior Porfirio, am să fiu cu ochii 'n zece!

— Iar voi, urmă poliţistul, adresându-se celorlanţi rurales, supravegheaţi cu atenţie pe Indian şi pe Mercedes!

Jandarmii abia aşteptau un prilej de a îndrepta pozna pe care o făcuseră la începutul nopţii, aşa încât cei trei prizonieri care speraseră că va veni un moment când vor putea s'o ştear ă de sub ochii paznicilor lor, fură nevoiţi să lepede or ce speranţă.

Porfirio se aşezase lângă alferez, după ce vărsase pe masă toate giuvaerurile din sac, scoese din buzunarul interior al hainei lui un portof l în lesat cu hârtii şi acte; însfârşit, alegând o foaie de hârtie împăturită cu grije în patru, o întinse înaintea lui.

— Iată lista giuvaerurilor furate de Mercedes Salazar!.. declară el. Dacă n'aveţi nimic împotrivă, să facem chiar acum inventarul.

— Cum doreşti, senior Porfirio.

Timp de câteva minute, cei doi se ocupară cu inspectarea giuvaerurilor:

— Rubinul acesta a fost furat hacienda del Parroquio dela senora Malverde...

— Inelul şi pietrele acestea au fost furate la balul Independenţei, in cursul căruia super-f imoasa Mercedes Salazar n'a pregetat să despoaie, sub ameninţarea revolverului, invitaţii de tot ce aveau preţios la ei.

— Mai rar atâta dibăcie la o hoaţă! Ştie atât de bine englezeşte încât s'a pu-

tut strecura în înalta societate americană din Mexico. unde a făcut numeroase victime. Ce de-a plângeri s'au mai ingrămădit la consulat in timpul ultimelor luni!

— Dar cerceii aceştia?

— Sunt ai senoritei Delgada! Au dispărut din cabina vedetei în decembrie trecut.

Giuvaerile şi nestimatele din săculeţ fură examinate una câte una de poliţist şi de alferez.

— Sunt aici avuţii de sute de mii de dolari! declară în cele din urmă alferezul. Când mă gândesc că dacă n'ai fi intervenit d ta atât de energic, ticăloasa asta ar fi răuşit să treacă în California cu comoara ei, şi să scape definitiv de urmărirea poliţiei.

— Fii pe pace! Cred că isprava asta a fost ultima din lungul şir al loviturilor de maestru ale banditei.

Porfirio însă clătină posomorît din cap.

— Dar ce ai? întrebă şeful jandarmilor rurali, mirat de expresia de descurajare care se zugrăvise pe chipul tovarăşului său Ar trebui să fii cât se poate de mulţumit.

— Am, că ne lipseşte tocmai piesa cea mai frumoasă! Colierul de perle al lui Lady Smith care fusese furat luna trecută la hotelul Ambasador din Mexico. Cine ştie unde l-o fi ascuns Pepita...

Depe paiele pe care era întinsă. metisa auzise ultimele cuvinte ale biruitorului. Ochii îi luciră batjocoritor.

Dar atitudinea ironică a fiicei Navaju-

lui nu ținu mult. Un behăit răsună lângă ușă.

Cei din sală întoarseră capul în aceeași vreme. Privirile toate se aţintiră acum asupra caprei albe care se ivise în prag.

— *Atras*! Capra... *Atras*!

Pepita se ridicase deodată. Agitând amândouă mâinile ei încătușate făcea sforțări să gonească animalul. Capra își făcuse stânga împrejur, când Porfirio, uimit de stăruințele pe care le punea metisa ca să-și îndepărteze tovarășa patrupedă se îndreptă spre ușă.

— Ce faci? întrebă alferezul uimit.

Polițistul nu răspunse... Capra, speriată începu să alerge.

In trei minute, Porfirio o prinse. Capra voia tocmai să facă un salt, când polițistul întinzând mâna, o apucă de colanul împletit din frunze și flori pe care i-l făcuse metisa.

Animalul se zbătu atunci atât de violent încât colanul înflorit se rupse și pe iarbă căzu un lucru lucitor, ascuns între zgardă și gâtul caprei.

— Colierul de perle.

Polițistul lăsă capra să scape și s'o zbughească spre tufișurile vecine, iar el îngenuchiă și ridică prețiosul giuvaer. Nu încăpea nici o îndoială, era într'adevăr colierul lui Lady Smith...

Porfiri înțelese numai decât cu ce prilej fusese ascuns la gâtul caprei colierul furat. Pepita, fugărită de polițist care-i dăduse de urmă, se grăbise să ascundă cea mai frumoasă dintre bijuteriile pe care le conținea săculețul, sub florile bine

împletite. Spera că în caz că săculețul ar cădea în mâinile urmăritorului ei, ea ar putea scăpa măcar cu prada aceasta, care tot reprezenta o avere.

— Ei, senior Porfirio! Ce faci acolo? Nerăbdător, șeful „ruralilor" se hotărî să vină să vadă dece întârzia polițistul, pe care-l vedea îngenunchiat în iarbă. Deschise ochi mari când Porfirio se întoarse cu fața la el arătându-i prețioasa lui descoperire.

— Nu se poate! Colierul lui Lady Smith?

— Orice eroare e exclusă.

— Dar cum l-ai găsit?

Un zâmbet de triumf lumină chipul aspru al lui Porfirio.

— Există o Providență și pentru detectivi, senior alferez! Tocmai în clipa desnădăjduisem complect, ne-a venit în vizită capra albă. Dându-și seama că astfel s'ar putea să descoperim unde era colierul, metisa s'a strădui din răsputeri s'o sperie. Instența cu care gonea animalul mi s'a părut suspectă. Am vrut să examinez pe capra mai de aproape. Și precum vezi am avut o inspirație bună.

Alferezul nu se putu reține să nu-și manifesteze zgomotos bucuria pe care i-o producea succesul detectivului.

— Minunat! Norocul te favorizează, senor Porfirio. Propietarii bijuteriilor furate și mai cu seamă Ludy Smith au făgăduit premii din cele mai ispititoare celor care i-ar pune iar în posesia bogățiilor lor.

— Fii fără grijă, senior alferez, nici d-ta, nici oameni d-tale nu vețel fi uitați

în această distribuţie. Vom împărţi... Eu unul, mă mulţumesc cu premiul făgăduit pentru capturarea lui Mercedes Salazar. O urmăream de mult şi n'aveam ambiţie mai mare decât s'o prind pe ea.

— N'am făcut nimic ca să te ajutăm, senor Porfirio, obiectă şeful jandarmilor. Dormeau duşi... afurisitul cela de narcotic...

Dă-l dracului de narcotic, alferez! Aţi fost şi voi de folos şi apoi. ştii proverbul..

— Care proverb?

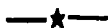
— Norocul te calcă în somn!

Şi cei doi pufniră în râs, fericiţi că-şi îndepliniseră misiunea.

După o oră, după ce încălicaseră pe cai, încadrând cu grijă pe cei trei preţioşi prizonieri ai lor, care făceau nişte mutre jalnice. ci cinci rurales şi Porfirio se îndreptară spre Salinas, părăsind Hacienda fără Nume, unde trăiseră aventură din cele mai turburătoare... De acum încolo duhurile rele puteau stăpâni în pace sinistrele ruine... Indianul şi fiica lui, care le speriaseră pe câtăva vreme liniştea, n'aveau să se mai întoarcă. Părăginerea şi Tăcerea dătătoare de fiori aveau să pună din nou stăpânire pe tragicul lăcaş...

— SFARŞIT —

CATALOGUL COLECȚIEI „ROMANELE CAPTIVANTE“

26. IMAGINEA FEMEII GOALE de M. Leblanc
27. CAPTIVA de Raymond de Rienzi
28. SUB TEROAREA SCANDALULUI de Richter
29. PRAPASTIA de Max Brand
30. MAREA TAINA de J. D'Agraives
31. RAZBUNATORUL de Concordia Merrel
32. LUPUL SINGURATIC de L. Vance
33. AURUL ULTIMULUI STUART de Dartois
34. TRANSATLANTICUL TRAGIC de Shaw
35. INFIERAT ! de Ludwig Kapeller
36. AVENTURIERA de Jack London
37. O FEMEIE INFERNALA de Ag. Christie
38. INVITAȚII MORTULUI de Alexandre Colter
39. DUBLA CRIMA DIN FORTIFICAȚIILE FRANȚEI de Pierre Nord
40. ALARMA PESTE OCEANE de M. Level
41. SPIOANA IN SPANIA de Marthe Richer
42. IN SERVICIUL REGINEI de A. Hope
43. TRASNET INTRE DOUA INIMI de E. Bud
44. O DRAMA SUB NAPOLEON de Conan Doyle
45. PAIANJENUL ALB de Louis Wilton
46. CONTESA DE CAGLIOSTRO de M. Leblanc
47. PIRAȚII de A. T'Serstevens
48. MIREASA FLACARILOR de R. Haggard
49. FEMEIA IN LUNA de Thea de Harbou
50. OLANDEZUL ZBURATOR de J. D'Agraives
51. COLANUL IDOLULUI DE FIER de R. Thevenin
52. VANT DE NEBUNIE de H. de Golen
53. FURTUL DOCUM. SECRET de M. de Kerba
54. MISTERIOSUL WANG HO de Arno Alex.
55. INIMI MAGNETICE de Jefferson Farjeon
56. ENIGMA LUI BACHUS de Pierre Boileau
57. NOAPTEA DE GROAZA de Moray Dalton
58. MARTURIA MAIMUȚEI de Bruce Harrisson
59. CAD MASTILE ! de L. Biro
60. MOARTEA FILMEAZA ! de Carlton Wallace

APARE LA TA! E FIECAREI LUNI UN NOU VOLUM

Dramatism ★ Mister ★ Pasiune ★ Acțiune

Cereţi volumele apărute în colecţia „AVENTURA":

CIUMA STACOJIE

de Jack London

PRIZONIERII SUBMARINULUI U-3[illegible]

de Paul Dancray

MASCA DE ARGINT

de Max [illegible]

PRINŢESA TARAKANOVA

de [illegible]

[illegible]IGANELE LUI VULPE ROŞIE

Cum operează traficanţii [illegible] minali ai [illegible] contrabandiştii de [illegible] trabandiştii de [illegible]

[illegible]